Blank en geel (onder ps. A.J.)

Lodewijk van Deyssel

bron
A.J., *Blank en geel*. L.J. Veen, Amsterdam 1894

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/deys001blan01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

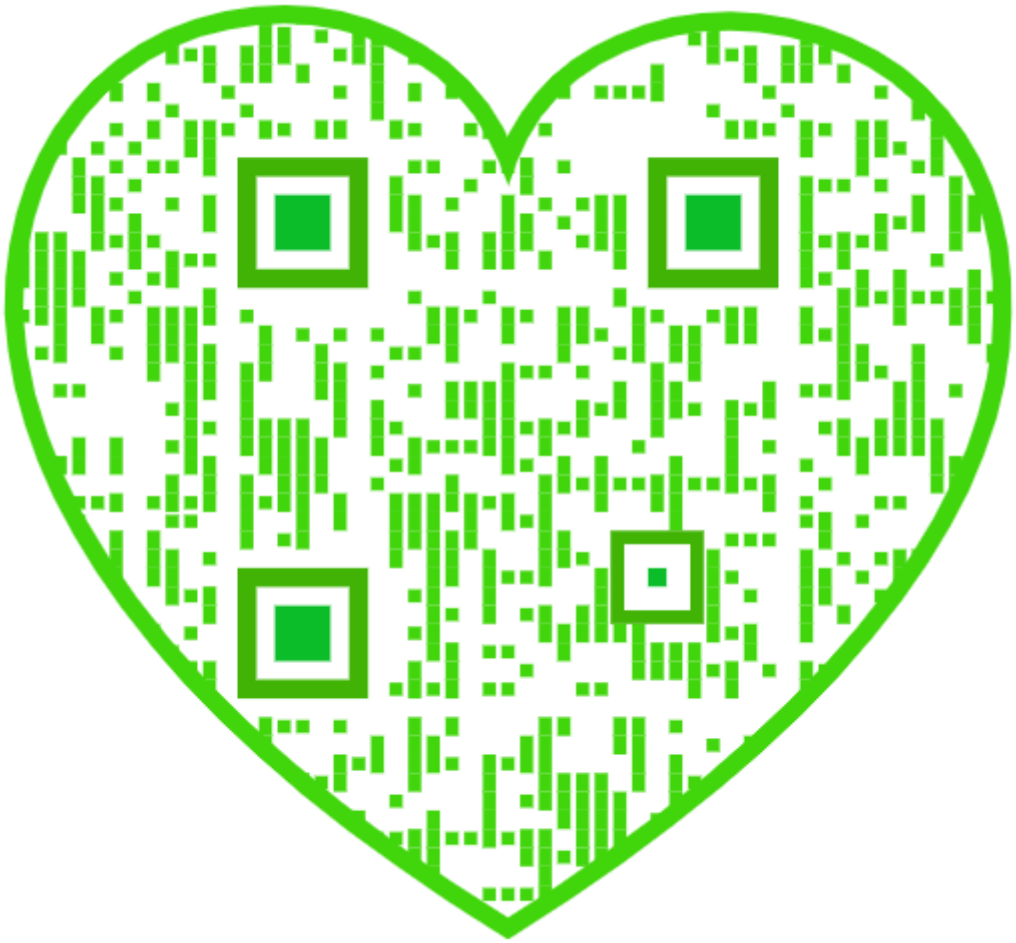

Eerste hoofdstuk.

I.

Het was de eerste partij, die de Reeve's gaven, nadat May van de Engelsche kostschool was teruggekomen, de eerste ook in het groote, nieuwe huis. Het zou geen bal zijn. Daar hielden de Reeve's niet erg van. Zij waren volstrekt geen menschen zooals andere en leidden een heel bijzonder leven.

Mijnheer Reeve was beeldhouwer, de eenige hollandsche beeldhouwer, die in dat vak wat geld had verdiend, door zeer hard te werken, zeer ondernemend en gelukkig te zijn en vooral in het buitenland geen wedstrijd of tentoonstelling te laten voorbijgaan zonder er naar

den prijs der overwinning te dingen. Maar niet iedereen wist dat hij, meer nog dan aan standbeelden te Weenen en Berlijn, grafmonumenten op Fransche en Engelsche kerkhoven en aan het uitgebreide zinnebeeldig ornamentwerk in het Paleis van Justitie te Brussel, zijn fortuin te danken had aan den bruidschat zijner vrouw en het wèl gelukken zijner exploitatiën van bouwterreinen.

Mevrouw Reeve was de dochter van een in zijn tijd in Amsterdam wijd en zijd bekend, ja vermaard, koopman, Jacob Tieman. De familie van dien koopman was van eene huiselijkheid, welke in de hem omgevende kringen spreekwoordelijk was geworden; daarbij deden zijne vrouw en hij, zoowel als hunne talrijke kinderen, allen uit liefhebberij aan de schoone kunsten en de fraaie letteren.

Toen mijnheer Reeve, die van geringere afkomst was en zijne geheele jeugd besteed had aan hard werken om zich in zijn vak te bekwamen, na twee jaar met eene juffrouw uit

Noord-Brabant gehuwd te zijn geweest, nu vieren twintig jaar geleden als weduwnaar met één dochtertje uit Antwerpen, waar hij vruchteloos getracht had vooruit te komen, naar Amsterdam getogen was, had hij op een avond in een koffiehuis kennis gemaakt met Hendrik Tieman en deze had hem na eenige maanden bij zijne kunstlievende familie binnengeleid, waar de beeldhouwer natuurlijk een welkome gast was. Een jaar later was het huwelijk met Jacoba Tieman, die toen reeds dertig jaar was, van die introductie het gevolg geweest.

Jacoba Tieman was eene jonge vrouw van zeer kalm gestel, wier bewegingen evenmin als hare handelingen ooit die vastberaden bedaardheid verloren, welke haar ook in dit opzicht volkomen tot de huisvrouw maakten, die Reeve voor zich zocht. Beiden begrepen zij elkaar uitmuntend van de eerste weken hunner vereeniging af: Hun doel was vooruitkomen, fortuin maken, zooveel mogelijk. Tot dat einde zou Reeve werken en Jacoba het huishouden

niet alleen maar ook de geldzaken beheeren. Want Reeve zelf had daar geen tijd voor en geen hoofd naar. Dadelijk waren zij op die manier het huwelijk begonnen en tot nu toe hadden zij het zoo voortgezet. En... met goeden uitslag.

Door hard te werken, door zich verstandig te gedragen, door zuinig en ingetogen te leven hadden zij een aardig fortuintje bijeengegaard en ofschoon zij nu een zeer groot huis hadden betrokken - een huis trouwens, dat eerst jaren lang verhuurd was geweest en dat zij nu zelf zouden bewonen, alleen wijl het reeds eenige jaren leeg had gestaan en aan alle kijkers te groot of te duur scheen - zetten zij de teruggetrokken levenswijze, waarbij zij zich het best bevonden, zonder verandering voort.

Zij hadden vier kinderen gekregen, dus bezaten er, met Reeve's vóor-dochter mee, vijf: vier meisjes en één jongen. De jongen, die lang op kostschool gelegen had, studeerde op 't oogenblik aan de polytechnische school te Delft voor

ingenieur en architect; het oudste meisje, de vóór-dochter, was getrouwd met een rijken makelaar in katoen; Maria, May, zooals zij zich gedurende haar verblijf in Engeland was gaan noemen, was nu achttien jaar, en het eerste huwelijk, dat in de familie zou volgen, zou allerwaarschijnlijkst het hare zijn,... maar men had nog al den tijd... o ja... al den tijd. En aan goede partijen zou het zeker niet ontbreken. May kon zich intusschen al vast oefenen in het moedertje spelen. Het zusje, dat op haar volgde, Cate, zooals zij in hare voorliefde voor het Engelsch haar verkoos te noemen, lag op kostschool in Duitschland, maar Lili, het jongste zusje, was zooveel als May's dochter. Althans, zoo hadden de heer en mevrouw Reeve, die het zelf te druk met hun zaken hadden om zich veel met de kinderen te bemoeien, die zaak voorzien en besproken toen May nog in Engeland was. Lili zou vooreerst niet naar school gaan, May zou Lili opvoeden en het huiselijk leven zou even eenvoudig blijven als het altijd geweest was.

Intusschen bleek na May's thuiskomst al spoedig, dat de ouders zich in deze vooruitzichten een weinig hadden vergist. Zij hadden in de zeldzame en korte vacantiën May nooit veranderd gezien en vermoedden niets van den geheelen ommekeer, die met en in het jonge meisje had plaats gehad. Vóór May's verblijf in Engeland was zij ook een jaar in Duitschland op school geweest. Toen zij daar vandaan kwam, op haar veertiende jaar, zag zij er uit als een dikke, gezonde boerin, met een gezicht, rood en bruin gebrand door de zon, en met armen, die men met ééne hand niet omspannen kon. Maar toen zij voorgoed uit Engeland terug was, bleek zij weer geheel in tegenovergestelden zin veranderd te zijn. Zij was nu van kind jonkvrouw geworden en deze overgang was in haar geheele wezen merkbaar, zoodat men haar niet voor dezelfde persoon van vroeger zou gehouden hebben. Zij was nu eer dun en slank geworden en ook de roode kleur van hare wangen was verdwenen. Haar gezicht was

van dik en rood, fijn, smal en bleek geworden, zoo klein, teer en fijn besneden, dat het een ivoren beeltenis geleek. Met de gestalte en het gelaat was ook het kapsel veranderd. Droeg zij vroeger heur haar zoo eenvoudig mogelijk, eene scheiding in 't midden en verder alles naar achteren gladgestreken, waar het in een knotje in den nek samengebonden was, nù hing het in lange krullen op haar voorhoofd en omgaf in langere krullen op diezelfde wijze het geheele hoofd, zoodat het kleine gezichtje, als 't ware, wegdook in eene dikke, bruin-blond satijnen schilderijlijst. Zij moest dezen hoofdtooi naar zestiende-eeuwsche Engelsche modellen hebben nagevolgd. In verband met de geheel antieke kleeding, bijv. een japon van dof donkergroene stof met hooge pofmouwen, die slechts tot even over den elleboog reikten, en om den hals tot aan de borst en om het onderste gedeelte der armen een breeden platten kraag en mitaines van donker crême-kleurige kant, - geleek zij wel eene figuur uit vroegeren tijd, die

eenzaam te midden van nieuwerwetsche menschen in het tegenwoordig leven ronddoolde.

Toen May, aldus van gedaante verwisseld, haar intrek weder in de ouderlijke woning nam en mijnheer en mevrouw Reeve het leven met haar wilden beginnen, dat zij zich hadden voorgespiegeld, kwam alles geheel verkeerd en tegen hunne verwachtingen uit. May was niet de flinke helpster in het huishouden, die men zich had voorgesteld, noch minder de opvoedster voor Lili zooals men had gehoopt. May was een droomerig en nukkig dametje, die bovendien een ‘geheim’ bleek te hebben in haar leven en behoefte had aan afleiding.

Er waren maar weinig bezigheden, waaraan zij zich met zooveel zorg wijdde, dat men zich onthouden kon van haar daarin voortdurend na te gaan, en wel de zorg voor haar toilet, haar pianospel en haar lectuur. Maar voor het overige kon letterlijk niets aan haar overgelaten worden. Als mevrouw Reeve 's ochtends na het ontbijt naar haar kantoor ging, waar zij zich aan het

bestuur der financiën wijdde en andere zaken voor haar man verrichtte, en aan May had opgedragen de kopjes om te wasschen en Dientje den ontbijtboel te laten wegredderen, en mevrouw kwam drie-en-een half uur later beneden om koffie te drinken, - dan vond zij den geheelen ontbijtboel nog op tafel staan, het warme water was ijskoud geworden, er was niets omgewasschen of gedaan en in een hoek van de kamer, op een gemakkelijken stoel, zat May, met een Engelschen roman geopend op haar schoot, te turen en te droomen. Had mevrouw, op een middag dat zij visites moest maken, Lili aan May's zorg toevertrouwd, dan vond zij bij het te huis komen Lili alleen in het salon, zich uitstekend vermakende met het in de war brengen der Makartbouquetten en het spelen met fijne bibelots, waarvan er al een paar aan gruis waren gevallen. Toen mevrouw haar vroeg waar May was, luidde het antwoord, dat die al lang geleden uit het vertrek was verdwenen en niet was teruggekeerd. Mevrouw spoedde zich naar May's

kamer en vond haar daar gekleed boven op haar bed liggen, zwijgend, met starende oogen, terwijl twee tranen over haar doodelijk bleeke wangen vloeiden.

Nadat mevrouw gedurende eenigen tijd eene angstige verbazing aan den dag had gelegd en May schuw en verlegen was geweest, kwam, tengevolge van veel zoeken en vragen en het overwinnen van veel tegenstribbelingen, de waarheid aan het licht: May had eene ongelukkige liefde. De zoon der kostschoolhouderes in Engeland had May's hartje gestolen. May wilde terug naar Engeland en trouwen met haar beminde. Mevrouw trachtte haar van die gedachte terug te brengen; zij zeide ook dat haar vader en zij voor May een heel ander huwelijk hoopten, dat het al te gek en te buitensporig zou zijn als zij met dien vreemdeling trouwde. May antwoordde echter, dat zij het huwelijk met dien Engelschman juist wenschte, omdat het zoo iets buitensporigs was; zij had altijd een voorgevoel gehad, dat er iets zonderlings en buitengewoons

met haar zou gebeuren en nu zij zich van hare liefde voor dien jongen Brit bewust was geworden had zij begrepen, dat dit en niets anders het zeldzame was, dat met haar moest gebeuren, het huwelijk namelijk dat van die liefde het gevolg moest zijn.

Na dit voorval moest er noodzakelijk raad geschaft worden. De heer en mevrouw Reeve begrepen dat May een ongewoon meisje was, dat voorzichtig en zorgvuldig behandeld moest worden. Zij zagen ook in, dat May's liefde voor den vreemdeling eerder een woekerplantje was, spoedig ontkiemd in haren toestand van verveling, een fantasietje waarmee zij zich bezighield bij gebrek aan iets beters, dan wel juist een groote hartstocht, die diep wortel zou hebben geschoten in haar hart.

De raad, die er geschaft werd, bestond in het besluit om May's leven te veranderen, en met het hare eenigszins dat der geheele familie, door aan May afleiding te verschaffen.

Een der eerste groote openbaringen van dien

lust om afleiding te verschaffen, was de partij van dezen avond. Er zou echter niet gedanst worden, later misschien, men zou zien; deze eerste maal zou de soirée alleen aan muziek en voordrachten gewijd zijn.

II.

May was zich aan 't kleeden in hare kamer op de tweede verdieping. Met langzame bewegingen liep zij van haar psyche naar haar toilettafel en van de toilet-tafel naar het ledikant en de stoelen, waarop hare kleederen lagen uitgespreid. Het was eene mooie kamer: blauw en wit, met in de lambriseeringen dunne gouden biezen, sober aangebracht. Het was eene kamer, waarvan de stoffeering door May's vader zelf voor haar was ontworpen.

May zag bleek. Zij was niet geheel en al wakker; zij leefde eigenlijk slapend, en terwijl zij zich met slepende voetjes heen en weder bewoog en met kwijnende gebaren haar toilet maakte,

droomde zij heel levendig van haar beminde in het verre land.

Plotseling leefde zij uit haar loom gemijmer wat op en begon meer belang in hare bezigheid te stellen. Er zou van avond feest zijn, voor haar, eigenlijk voor haar alleen. Was dat dan niet heerlijk? Moest zij dan niet zorgen wat geanimeerd te zijn en er zeer goed uit te zien!

Wel, haar ouders gaven dit feest te harer eere en tot haar genoegen. Zou het dan niet heel leelijk van haar wezen, als zij zich niet beijverde zich er zooveel mogelijk aan gelegen te laten zijn. Zou het buitendien niet onredelijk wezen om nu lusteloos te schijnen, nu deze avond als het eerste begin beschouwd kon worden van de verandering in de levenswijze van het gezin, eene verandering, waarop zij zelve zoo had aangedrongen?

Toen zij uit Engeland teruggekomen was, hoe stil, hoe vervelend, hoe doodsch had het leven hier in Holland, in het strenge ouderlijke huis haar niet toegeschenen! Zij was daar toch ook niet in de wereld, maar op eene kostschool geweest,

waar alle voorgeschreven levensgewoonten toch nog veel meer verplichtend waren dan hier in huis, waar het geheele leven veel gestrenger nog geregeld was! Ja goed, maar daar was zij immers omgeven van haar liefste vriendinnen, met wie zij in de vrije uren kon spreken over de dingen, waarvan zij zoo gaarne hoorde. Daar had zij een honderdtal meisjes om zich heen, die samen spelen deden, die samen boeken lazen, die wedijverden, dikwijls in fraaie toiletjes, die wel niet dezelfde maar toch gelijksoortige gedachten hadden als zij en met wie dus de gedachtenwisseling heel aangenaam was. Wie merkte iets van de stipte geregeldheid van het leven, waar allen opgeruimd en tevreden samen waren? Die regelmaat sprak van zelf, daar was niets tegen in te brengen!

Zij was - om die andere reden - met smart uit haar geliefd oord vertrokken, met smart ja, maar ook met een benauwd voorgevoel van het leven, dat haar hier zou wachten. En dat voorgevoel had zich bewaarheid. Zij had zich

plotseling alleen in het leven gezien, onttrokken aan de beminde omgeving, zonder vriendinnen meer, want die van vroeger tijd waren haar vreemd geworden, en men had haar eene taak doen aanvaarden, waarin zij geen lust had en waarvoor zij zich volstrekt niet bestemd gevoelde. Lili was haar zusje, het was een aardig kind, zij hield ook wel van het kind, maar in moedertje spelen had zij geen zin, die tijd was nog niet voor haar gekomen. Later zou het wellicht beter gaan, maar nu behoefde het immers nog niet! Zij kon Lili niet als een soort van levend popje beschouwen, want daarvoor was Lili te groot en May te oud en zij kon Lili ook niet als haar dochtertje behandelen, want daarvoor was May weer niet oud genoeg en op die manier hield zij ook niet van Lili. Zij hield van haar, gewoon, als van haar zusje, en anders niet. Zij stelde belang in Lili's gezondheid en vroolijkheid, het zou haar verdriet doen als Lili niet gelukkig werd. Zij wilde Lili graag eens een pleiziertje doen door van haar spelden-

geld eens voor het zusje een verrassinkje te koopen, zij wilde Lili met genoegen eens van dienst zijn als er een kleinigheid haperde aan haar japonnetje of haar hoed; maar Lili les geven als eene gouvernante, op Lili passen, haar goeden raad geven, haar beknorren en bestraffen als een kindermeid, Lili leiden, opvoeden en ontwikkelen in één woord, daarvoor gevoelde May een niet te overwinnen afkeer.

Nu zij niet met haar vriendinnen en met hèm kon spreken, nu al het lieve, mooie en groote Engelsche plaats had gemaakt voor al het nare, leelijke en kleine Hollandsche, - nu gaf zij zich nog eens zoo erg als vroeger aan hare lectuur over en verdiepte zich dagen achtereen, van den ochtend tot den avond, in haar geliefde Engelsche boeken. Vader en moeder vonden het niet goed van mistress Sterling, de bestuurderes der kostschool, dat die haar veroorloofd had zooveel te lezen. Maar May zelve vond het heel goed en aardig van mistress Sterling. Want zoo had zij er haar grootste pleizier in gekregen en wat

zou zij hier dan wel hebben moeten beginnen, als ook deze groote afleiding haar ontbroken had?

Vader en moeder hadden haar nu ook in haar lectuur maar eene bijna onbeperkte vrijheid gelaten. De boeken, die zij hebben wilde, zette zij op een lijstje, dat door bemiddeling van hare moeder naar den boekhandelaar werd gebracht. Kreeg zij dan wel eens niet alles wat zij gevraagd had, dan bleek daaruit, dat moeder het een of ander boek niet goed voor haar had gevonden en May kwam daartegen nooit in verzet, want zij had aan het overige ruimschoots genoeg.

May begon zich een weinig op te winden door de gedachte aan de goedheden harer ouders. Lieve, goede vader en moeder, wat hadden zij veel voor haar over! Wat lieten zij haar een vrijheid! Wat gaven zij haar in veel toe! Zij hadden er nauwelijks iets van gezegd, toen May zich niet met de opvoeding van Lili wilde bemoeien! Alles wat zij verlangde werd haar aanstonds gegeven. En

brachten zij aan haar wenschen nu niet het grootste offer door voor haar alleen hunne levenswijze, waaraan zij gewoon, waaraan zij bepaald gehecht waren, te willen veranderen! En dan te beginnen met zoo iets prettigs als het feest van dezen avond!

Zij wilde er dan ook behagen in scheppen, zij wilde zich dwingen er een groot pleizier in te vinden.

May stond voor haar psyche. Een lichte blos van opgewondenheid schemerde door het bleek van hare smalle wangen. Zij was nu met haar kapsel gereed. Dat kon zij alleen zelf doen. Verbeeld je dat je een Amsterdamschen kapper laat komen om je esthetisch te kappen! De man zou je het een of ander banaal Fransch kapsel op je hoofd fatsoeneeren, waarmee de Hollandsche dames hier naar de bals gaan, met een rozestruik of een leliëntwijg er in, als hij het daarenboven nog niet parfumeerde! Zij wilde haar gewone kapsel behouden, het Engelsche, zooals *hij* het zoo gaarne zag, zooals hij het wel eens

had... gestreeld. Zij wilde ook geen versiersel in het haar, geen lint, geen bloemen, geen paarlen. Zij bekeek zich nog eens in den spiegel. Het kapsel stond haar wezenlijk goed. Haar hoofd zag er nu uit als dat van een middeneeuwschen page, met het zachte, donkerblonde, doffe, nauwelijks krullende haardons op het voorhoofd en met de dichte krullen in den hals, als dof zijden bossen. Het was mooi, zacht, eenvoudig en ongemeen. De Hollandsche heeren zouden wel vinden dat het al te bijzonder was. Maar dat liet haar zoo koud, zoo koud! Het maakte haar eerder nog kouder dan warm. Deze haardracht stond haar ook het beste, omdat de smalheid van haar gezicht er een beetje door aangevuld werd. Haar gezicht geleek wel eene camée: het fijne bleeke profiel gebootst op een zachten blonden achtergrond. Het fijne kopje met de droomerige oogen stond als in een zachte nis, die de kostbaarheid en de broosheid er van nog beter deed uitkomen.

May wilde nu mooi zijn. Zij kreeg in eens het idee dat zij zoo mooi wilde wezen als zij zou wenschen

te zijn, indien Arthur ook op de partij was genoodigd. Plotseling overstroomde die gedachte haar met een gloed van geluk. Zij verbeeldde zich een oogenblik dat hij werkelijk ook moest komen. En dit bracht eene ongekende agitatie, een ademlooze belangstelling in haar, nu zij dacht aan het feest. Toen zij zich bezonnen had en bemerkte dat zij in de war was geweest, bleef de agitatie toch voortduren. Er was nu toch iets bijzonders aan het feest gekomen, omdat zij in een oogenblik van oneindige vreugde bij vergissing gedacht had dat hij ook moest komen. Er was iets bijzonders aan, dat haar er naar deed verlangen. Er was nu nog heel iets anders dan de bedoeling om haar ouders genoegen te doen door vroolijk te zijn. Wat was het dan, dat bijzondere? May zeide het zelve fluisterend: ‘wat is er toch?’ Zij keek de kamer eens rond alsof daar het antwoord op haar vraag te vinden was, alsof het blauwe satijn der paneelen, of de gouden biezen der lambrizeering haar antwoord konden geven op die vraag. ‘Wat is er toch?’ zuchtte

zij, ‘wat is er toch? ik weet het niet, o God, ik weet het niet,’ zeide zij bijna wanhopig.

May had zich gekapt in haar room-witten peignoir. Het was een geserreerde peignoir, die zoo goed kleedde als een japon, een peignoir van linnen met zijden oplegsels en kant. Hij geleek precies op haar kleed voor dien avond, dat op de stoelen lag. Maar het avondkleed was van satijn en wat uitgesneden aan den hals. Het had overigens nog minder garneering dan de peignoir.

May dacht er aan hoe mooi zij zoude zijn. O, al die vriendinnetjes van vroeger en al die kennissen van haar ouders om haar heen, wat zouden die naast haar wel gelijken? Zij zag ze al binnenkomen en zich in de salons bewegen, die meisjes en vrouwen in Belgische en Fransche toiletten met zware poeffen en volants en strooken aan hare kostumen, en guirlandes van groen en bloemen over schouder en borst, of op hare tabliers of aan hare sleepen, met bloemen en flonkerende steenen aan hals, borst, polsen en

haar! En met hare groote opzichtige waaiers. En de meisjes in 't bijzonder, de meisjes eenvoudig, ja, maar onnoozel eenvoudig, niet ongemeen-eenvoudig! Allen en alles zonder cachet, zonder stijl, zonder esthetisch gevoel in één woord.

En nu wilde zij niet uit trotschheid zich van die allen onderscheiden, o neen, volstrekt niet. Vooreerst zou zij daar toch geen voldoening van kunnen hebben, want die vrouwen en meisjes zouden hare kleeding en haar geheele voorkomen eerder leelijk dan mooi vinden.

Maar zij wilde zoo mooi zijn voor zich zelve, om te kunnen zeggen, dat zij was zooals zij het zelve het beste en mooiste vond, en dan vooral... voor hèm.

Haar droombeeld van zooeven, dat hij ook op het feest zou zijn, verwarde zich nu met de gedachte dat zij mooi wilde zijn om hem te behagen, ook al wàs hij er niet bij tegenwoordig.

Hare opgewondenheid nam nog steeds toe. Zij had het kleine gaskroontje, dat van het middenpunt der zoldering aan een met witte kant om-

wonden stang afhing, ontstoken en ook de kaarsen aan den spiegel. Al die vlammetjes verlichtten het vertrek rijkelijk, als ruikertjes van vuurbloemen.

Zij liep langzaam heen en weder over het mollige wit- en blauwe tapijt, als eene tooneelspeelster, die een rol repeteert, zacht in zich zelve sprekend.

Langzamerhand losten hare gedachten en verlangens zich op in een vaag maar diep gemijmer over ‘het bijzondere’, dat zij altijd verwachtte in haar leven als eene noodzakelijke gebeurtenis.

Zij had het altijd geweten, van haar twaalfde, dertiende jaar af en vroeger nog, dat er iets héél buitengewoons in haar leven zou plaats hebben. Als zij hare getrouwde voor-zuster een wiegeliedje hoorde zingen, dan meende zij zich te herinneren, dat in de liedjes, die lang geleden, zacht om háár wieg hadden weerklonken, reeds de voorspelling gehoord was van het vreemde lot haar in de toekomst beschoren. De sprookjes van den kindertijd hadden voortdurend het

toen nog zoo naïeve en weinig ziekelijke gevoel bij haar onderhouden en er haar als 't ware in opgeleid, totdat de eerste leesboeken en daarna de romans die taak hadden overgenomen.

Hoe het kwam, dat wist zij niet, maar zij kreeg altijd den indruk dat er grooter verwantschap tusschen haar en de roman-heldinnen bestond dan tusschen die heldinnen en andere lezeressen. En als zij al van kind af zoo zonderling lang in gedachten kon zitten turen, zoodat haar ouders haar vroegen wat haar toch wel scheelde, of zij iets had dat haar verdriet deed of hinderde - dan was het altijd dát geweest waaraan zij dacht, of waarvan zij eigenlijk alleen droomde, zonder dat hare droomen haar iets verder brachten.

Och, als zij aan beroemde vrouwen dacht, tooneelspeelsters, zangeressen, koninginnen en prinsessen, de vrouwen van groot talent, groot aanzien of grooten rijkdom, en zij stelde ze zich voor in haar doen en laten, in haar succes en geluk - dan wekten die voorstellingen haar

verlangen niet op, dan begreep zij dat dáár ‘het bijzondere’ niet gezocht moest worden... Wat het dan wel wezen kon?... Gevraagd te worden door een prins bijv., zou dat haar geluk niet uitmaken?... o neen, dat was 't absoluut niet..

Een prins, dat klinkt wel mooi, maar wat is het?..... Een geparfumeerde biljarter en whister!... neen, neen, het was niet de een of andere prins, dien zij verwachtte om haar droomen te verwezenlijken... Wat dan, wat dan?... Het antwoord op die vraag was nergens te vinden.

Nu, na op dit oogenblik, werd zij het weder gewaar, dat heerlijke gevoel, die zielsaandoening vol geluk, die haar zoo zonderling te moede deed zijn waarin het haar scheen, als ware het gewachte en bijzondere nu in hare onmiddellijke nabijheid.

Haar oogen gloeiden van den inwendigen gloed, die haar doorstroomde.

Het goud-gele licht in de kamer spreidde een glans om haar hoofd en vergulde de weelderige page-haardracht. Haar wangen hadden zich geheel warm-rose getint.

Zij glimlachte en tuurde met vreugde op het kleed, dat daar lag. Het zou mooi genoeg zijn voor dezen gelukkigen avond, dien zij te gemoet ging!...

Langzaam begon zij haar peignoir los te knoopen, terwijl haar ivoorkleurige vingers om de paarlemoeren knoopen beefden van vreemde blijheid.

III.

Beneden, in de drie hooge salons, waarvan de breede dubbele deuren, die bijna de geheele inwendige muren uitmaakten, geheel waren opengeschoven, zoodat zij te zamen één groote zaal vormden, kwamen de genoodigden aan. In een hoek van het midden-salon stond de groote vleugel-piano met half opgeslagen blad; het tweede, aan den tuingevel gelegen en op het lange balkon uitkomend, was meer voor gezelschapskamer voor de oudere gasten ingericht, die zich niet veel wenschten te bewe-

gen; het derde, achter het midden-salon, aan den straatkant, was een soort kunstkamer, met donkere beeldhouwwerken, met oude en exotische kunstwerken, meubelen en tapijten kwistig gestoffeerd.

De gebeeldhouwde en geschilderde zoldering in donkere, matte kleuren, de hooge bruine lambrizeeringen, de met donker rood fluweel bespannen paneelen, waarop groote ruikers van een weinig minder donker rood in plat basreliëf gewerkt waren, met hier en daar in ebbenhouten of mat gouden lijst een zeldzaam stuk schilderwerk, de hooge Sèvres en Japansche vazen in de hoeken, de lage vazen op de consoles, waarin reusachtige Makart-ruikers als een sobere en niet-opzichtige versiering - het was alles door de gloeilichtjes aan de groote kronen, door de gloeilichtjes hoog aan de wanden en die, welke tusschen de teedere heesters en zachte bloemen heenkeken, weelderig maar niet te hel beschenen.

Mevrouw Reeve in het zwart satijn, met haar zilver-grijs haar en een diamanten kruisje aan

den hals, ontving met haar gewonen statigen eenvoud.

De heer des huizes stond in de kunstkamer en schikte eenige aquarellen op kleine schilderezeltjes, die op den schoorsteenmantel stonden. Nu en dan kwam hij in het midden-salon, waar zijne vrouw ontving, om de gasten te begroeten. En dan troonde hij een der heeren mede om zijn kunstzaken te bezichtigen.

In het kleine aan de salons grenzende kleedkamertje, met zijn in lood gevatte ruitjes van gekleurd glas, zijn divans in de rondte aan de muren vast, en zijn groote wandspiegels, kwamen de door Hendrik den knecht tot daartoe begeleide gasten binnen en werden er door een kamermeisje geholpen bij het afdoen der mantels en het schikken der slepen.

Te half negen uur waren de genoodigden zoo goed als voltallig. Oudere dames in zwarte zij, met licht-grijze krullen aan de slapen, en eenige bejaarde heeren zaten in de gezelschapskamer aan groepjes.

Mevrouw Reeve stond bij de piano, omringd door de laatst aangekomen dames en heeren. Op de stoelen en divans aan den wand hadden reeds eenige dames plaats genomen en aan een zijtafeltje, te midden van dof-purperen crapauds, stond een heel groepje om Cate verzameld, de jongste dochter des huizes, die aan den avond zou deelnemen. Zij stond te vertellen van een grappig geval met een muziekhandelaar, die haar maar niet aan de walsen van Strauss had kunnen helpen. O, wat was Cate leelijk, bij May vergeleken; maar zij was toch aardig, nu zij daar zoo geanimeerd stond te vertellen, in haar licht-blauwe pakje. En de jonge mannen mochten haar eigenlijk liever lijden, omdat zij vriendelijk en innemend was en gewoner, niet zoo vreemd, zoo zonderling als May, voor wie zij een beetje bang waren en die zoo veeleischend scheen in de conversatie.

Eenige jongelieden stonden bij den drempel van de kunstkamer geschaard, en daar werd een meisje, die geheel in het wit en overladen was,

met kanten en strikken, erg geplaagd om een spreuk, die zij door een beroemd schilder op haar waaier had laten, schrijven. Onder de goedig-plagerige lachjes verborg zij ten laatste het gelaat achter den waaier zelf, alsof zij de spreuk wel had willen kussen. En nu lachten allen, zij zelve het meest, en er werd over iets anders gesproken.

Reeve was met eenige heeren in de kunstkamer; er werd over Wagner gesproken, van wiens muziek de huisheer een beslist voorstander was. Zij konden het niet eens worden. Een jonge componist, die er bij was, blond en verlegen, dweepte met Wagner.

'Ja,' zei Reeve, 'mijn eigen dochter behoort ook tot zijne bewonderaarsters. Wacht, u moet er haar eens over hooren...'

De heer Reeve keek rond, May zoekend met zijn blik. Maar daar hij haar nergens ontwaarde sprak hij:

'Ik mag wel even, niet waar?'

En hij ging naar zijne vrouw, om naar May te vragen.

‘May is bij de jongelui, denk ik,’ zei mevrouw. Maar zij was er niet; zij was nergens te zien. Zij moest nog komen.

De menschen, die mevrouw Reeve omringden, waren nu vanzelf over May aan 't spreken geraakt en vroegen of zij in Holland kon wennen en of haar gezondheid beter werd. Ook de jongelui hadden het druk over May, en Cate werd ondeugend uitgevraagd, of zij het wel goed met haar zus kon vinden. De afwezigheid van May werd nu algemeen opgemerkt.

Op dit oogenblik werd de deur van het kleedkamertje, die in het midden-salon uitkwam, geopend. Het licht was daar een weinig afgedraaid en de gekleurde vensterruitjes tintten de donkerte van het vertrekje zwart-rood. Uit die schemering trad, als een verschijning uit vroeger tijden, May in haar room-wit satijnen, effen kleed het salon binnen. Haar eenige sieraden waren een mat gouden kruisje, half verborgen in de schaduw van den hoog-opgaanden wit satijnen kraag, een mat gouden armband om elken pols en

een waaier van effen wit ivoor, die aan een mat gouden koord op haar kleed afhing.

Zij was te trotsch en te zeker van zich zelve dan dat zij haar waaier in de hand zou hebben genomen, om zich eene houding te geven bij het binnengaan van het salon.

De slanke koel-blanke handen naast zich neer, ging zij langzaam naar de groep, waarbij hare moeder stond, met dezelfde volkomen gemakkelijkheid waarmede zij, alleen in een tuin, over de paden zou zijn gegaan, alleen met haar eigen gedachten bezig, en als bemerkte zij niet, hoe aller oogen op haar gevestigd waren.

Zij begroette de dames en heeren vriendelijk, met een handdruk, glimlachend hunne belangstellende vragen beantwoordend, heel eenvoudig en zonder eenige gemaaktheid. Toen zij de omgeving harer moeder verlaten had en achter haar de groep zich sloot en de moeder over May en haar toilet werd gecomplimenteerd, was May even naar de gezelschapskamer gegaan en tot eene oude dame, die in druk gesprek was met

eenige heeren, zeide zij uit de verte, met den lieven lach, die aan haar gelaat zulk eene eenvoudige bekoorlijkheid gaf:

‘U is zoo geëntoureerd, mevrouw, dat ik u niet kan bereiken.’

‘O, dat's niets, lieve kind, de heeren zullen wel even..’

De heeren, vriendelijk en hoffelijk, maakten een weinig plaats. De oude dame, de eenige die voor May veel sympathie had, was opgetogen.

‘Maar kind,’ sprak zij, ‘allerliefst! Je bent 'n bloem, 'n lelie, 'n kunstwerk, hoor! Je ziet er uit als een mystieke prinses van heel, heel lang geleden. Je hoort in een kasteel, met een troubadour onder het balkon!... om te stelen, om te stelen!... maar laat ik je maar niet verlegen maken, meisje, hè?... En hoe gaat het? Wen je een beetje?’

‘Och ja,’ zei May, ‘zoo goed als 't kan, dat moet langzamerhand komen.’

‘Wel zeker, en 't zal heel goed gaan, daar ben ik zeker van; wij kosmopolitiseeren ons

hier niet onaardig in den laatsten tijd... Ga je nog al eens uit?'

De oude vrouw, May bij de handen vattend, had met haar plaats genomen in een hoekje op eene diepe bank van brons peluche, waarboven een dak van breede waaiervormige plantenbladeren was, die het plekje wat ingetogen maakten met hunne scherp afgetande schaduwen.

'Ik laat je vooreerst niet los,' zei ze, 'ik heb je in zoo lang niet gezien. En zeg me nu eens, je heimwee, hoe is 't daarmee? Gaat het wat over?'

'Nog niet heelemaal,' zei May, 'maar ik vind het niets goed van me zelf. Ik wil me er overheen zetten.'

'Je moet wat kennis maken, je moet wat vriendinnen krijgen, dat zal je wat opwekken... en dan, lach er niet mee, hoor, ik neem het heel serieus... ga dan eens naar de Tentoonstelling, als die geopend zal zijn.'

'Naar de groote Tentoonstelling achter het Museum... hoe... meent u dat?'

‘O, daar zal 't zoo aardig zijn.’

‘Kom, lieve mevrouw, dat is een kermis. Ik houd daar niet veel van.’

‘Nu oordeel je wat voorbarig. Er zal heel goede muziek zijn... en dan... weet je wel dat je daar vrij wat Engelschen zult zien?.. Nu, heb ik nu de ware snaar niet in je aangeroerd?’

Maar May wilde dat niet gaarne bekennen.

‘Denkt u dan dat ik zoo bijzonder veel houd van alles wat Engelsch is?’

‘Ja, zeker denk ik dat.’

‘Nu ja, ik ben liever met Engelschen dan met Hollanders... op een enkele uitzondering na,’ voegde zij er met een streelenden glimlach bij, terwijl zij hare vriendin aanzag, ‘maar dat het mij al pleizier zou doen eenige Engelschen op eene Hollandsche Tentoonstelling uit de verte te bekijken, neen, zóó vreeselijk ben ik er nu niet aan gehecht.’

‘Dat weet je wel beter,’ zei de oude dame, ‘ze zullen je aan hun land doen denken.. volg mijn raad maar eens op.’

‘Nu, ik zal er eens de proef van nemen... om u pleizier te doen... is dát goed?’

‘Heel goed... je zult tevreden zijn.’

‘Mevrouw,’ zei May, ‘ik kom u later nog een half uurtje gezelschap houden als ik mag. Ik ga mij nu eerst wat in den aanblik van de jonge Hollanders vermeien.’

En met een laatsten vertrouwelijken handdruk verliet zij de oude vrouw en wandelde langzaam door de groepjes naar de kunstkamer, waar de meeste jongelui stonden.

Het was in het tweede gedeelte van den avond. Eene zangeres van eenigen naam, die was uitgenoodigd, Cateau Heersema, zou nu een lied voordragen. Mijnheer Reeve, die een goed pianist was, zou haar begeleiden.

Men had zich een weinig van de piano teruggetrokken en men keek naar den mooien fijnbesneden kop van den beeldhouwer, zooals die door de kandelabres werd verlicht. De zangeres

scheen een eenvoudig meisje, haar uiterlijk boezemde geen belangstelling in.

Achter in een kring van jongelieden, die allen gezeten waren, had May zich op eene lage causeuse half neergevlijd. De muziek begon en allen zwegen en keken. Maar May had de oogen nedergeslagen en tuurde op haar waaier, waar hare handen, die bijna juist van dezelfde blank ivoren kleur waren, mede speelden. May gevoelde zich diep droevig worden.

De illusie, de opgewonden vreugde, waarmede zij bij het begin van den avond naar de salons was gegaan, was gedaald en haar stemming gekeerd. O, al die jongelui ook, al die verschrikkelijke Hollandsche jongens. Daar had zij nu al weer zoolang mede gesproken, zij kòn wezenlijk niet meer. Een was er, dat was de ergste van allen, die had haar een half uur lang over het weer gesproken! En over den Londenschen mist! Met zijne onuitstaanbare bemoeizucht ook! Hij kende dien mist niet. Neen, zeker niet! Wat wist hij er van? Hij was er

niet eens zelf geweest, nota bene!... Och maar, de anderen ook, het was allemaal hetzelfde. Wat een onnoozele praatjes. Of zij nu over muziek spraken, of over de stad, over hun laatste bal, over het engagement van die of van die, het kwam alles op hetzelfde neer en zij vond het dégoûtant. En wat hadden zij weinig gelezen, en zoo ze al iets gelezen hadden, dan hadden zij er niets van begrepen, niets voor gevoeld! Wat een onnoozele meisjes, wat een lompe jongens, van buiten en van binnen. Had een van hen haar niet gevraagd, of zij het niet ‘gezellig’ vond om in de tram te rijden! Het zou zijn om te proesten van 't lachen, als 't niet was om te snikken van 't huilen.

Maar dat alles kon haar op zich zelf eigenlijk niet schelen. Wat gingen haar die menschen aan, niet waar? Niets, hoegenaamd niets. Het was alleen zoo erg treurig, omdat zij er aan zag, dat zij altijd hier met zich zelve alleen zoude blijven, alleen, als een vreemdelinge, door niemand begrepen, met niemand vertrouwelijk!...

O God, de gedachte was verschrikkelijk!... Was er niet één geweest, die dikke jongen daar met zijn donker haar en vollen baard, die haar een weinigje was begonnen te courtiseeren!... Hij had gesproken van vroeger tijd, dat hij zich nog zoo goed al de kinderpartijtjes herinnerde, waar hij haar toen had ontmoet... hij had haar daarbij aangezien met een bedeesden glimlach, die allerbespottelijkst was... zij had dien dommen jongen wel met haar waaier een tik om zijn ooren willen geven...

Zonder dat zij het zelve wist, kwam haar gemoed nu onder den invloed van de melodie, die haar vader speelde en Cateau Heersema zong. Zij gevoelde zich diep weemoedig worden.

Zij dacht nu aan Arthur, die zoo ver weg was en dien zij zag in hare verbeelding, als geïdealiseerd in den lichtregen der melodie.

Als een beeldhouwwerk lagen hare slanke blanke handen roerloos over den waaier gevouwen op haar schoot. Het matte goud om de polsen was het fijne smeedwerk waaraan zij waren gehecht.

In de rose schaduw van de kin glansde dof het mat-gouden halskruisje. De lichtkroon achter haar hoofd deed de haren het gelaat overschaduwen, dat in eene als met goudglans fijn doortrokken schemering stond. En onder de neergeslagen oogleden schenen de oogen even door, met een doffen edelsteenen-glans.

Haar gemoed ging mede in het gevoel, dat de muziekklanken vertolkten, zonder dat zij er zich van bewust was.

.... Hoe goed en edel en mooi en fier was hij, hij, de eenige man, dien zij ooit had ontmoet. En ofschoon hij wereldscher was en bedeeld met eene onvergelijkelijk grootere conversatie-routine voor alle onderwerpen, die ter sprake konden komen, dan die Hollandsche jongelieden, was hij toch zoo ernstig en plicht-getrouw, ja, had hij een edeler opvatting van zijn plichten dan wie der hier aanwezigen ook. O, dat oogenblik, - het was nu al bijna drie jaar geleden - toen hij, die student was en welk een ijverig student! om zijn moeder, wier vermogen plotseling een slag had

gekregen, te helpen, besloot van zijn studeeren verder af te zien en kantoorklerk te worden, boekhouder hier of daar, toen hij de tranen in de oogen had gekregen en dát aan zijn moeder gezegd, - op dat oogenblik had zij dien diepen indruk van hem gekregen en was zij begonnen hem lief te hebben. Want toen had hij zijne toekomst, waarvan hij zooveel hoopte, ten offer gebracht uit liefde voor zijne moeder. Die zoo handelt heeft een nobel hart...

Zij moest lachen als zij dacht om hetgeen die meisjes hier zeggen zouden, indien zij wisten van hare liefde. Zij zouden dat niet erg benijdenswaardig vinden: een huwelijk met een... kantoorbediende... Maar wat gaf zij zelve dáar om? Volstrekt niets!... Zij wilde niet den kantoorbediende liefhebben, maar den man, de edele ziel van den man, wat overigens zijn uiterlijke positie in de maatschappij ook mocht wezen...

O, hem liefhebben, altijd met hem samen wezen...

Het denkbeeld deed May duizelen van geluk...

‘Juffrouw Heersema zingt wel lief, juffrouw, vindt u niet? Alleen wat haperend in de lage tonen...’

May schrok wakker uit haar gepeins. Zij was haar geheele omgeving vergeten geweest, en nu klonk haar op eens zoo hard, dat het haar bijna kwetste, de stem in de ooren van den dikken gebaarden jongen, die haar een weinig het hof maakte. Met een stuursch gezichtje antwoordde May:

‘Zeker, meneer, heel aardig.’

En meteen waaide zij driftig langs haar gelaat, als om de voorstellingen van haar droom, waaruit het ontwaken haar zoo zeer deed, te verdrijven.

May bleef tot aan het einde van den avond in een neerslachtig humeur. Beurt om beurt kwamen de heeren haar aanspreken. Zij werd dringend genood om iets op haar citer te spelen, maar bleef halsstarrig weigeren, ook toen

de bejaarde dame het haar vroeg, met wie zij nog een kwartiertje was gaan praten. Dit verhoogde den ongunstigen indruk, dien haar toilet heimelijk had teweeggebracht. Men vond haar niets lief.

Eindelijk kwam zij op de booze gedachte met dien ouden jongen - hoe heette hij ook Smits of Smit of Schmidt, zij wist dat zelfs niet - een weinig te coquetteeren, om eene afleiding voor haar slecht humeur te hebben.

Toen er met droge champagne werd rondgegaan, was zij met hem in levendig gesprek en samen dronken zij eenige glazen van het gouden vocht.

May werd wat verhit. Zij plaagde haar metgezel niet weinig, en terwijl zij boven haar waaier lachte, liet ze hem keer op keer een mal figuur maken.

'Wat denkt u wel van Alma Tadema, meneer Schmidt?' vroeg zij.

'Dat hij is..... ja, enfin, dat hij is..... Alma...'

‘Dat hij is de Alma Mater van de nieuwere schilderkunst, bedoelt u?’

‘Hoe zoo? Ik begrijp u niet. Hij is toch niet aan eene universiteit...’

‘O!’ riep May uit, ‘alleraardigst, hoe vernuftig bedacht, dat voorwenden van mij niet te begrijpen... U is een uniek mensch, meneer Schmidt.’

De goede heer Schmidt, die nu pas recht begon te beseffen, waaraan hij zich gewaagd had en niet wist hoe zijn houding te bewaren, kreeg een hoogroode kleur. Maar hij durfde niet van haar weggaan.

‘Doet u ook aan muziek?’

‘Ik? Neen... maar... maar ik luister er gaarne naar...’

‘Hoe ongemeen gezegd! U overtreft u zelf!’

‘Ja, maar wat wilt u dan dat ik u zal antwoorden... hoe kan men een geestigheid verzinnen als de aandacht zoo heelemaal in beslag wordt genomen door... door de aanwezigheid van... van een zoo buitengewone...’

‘Ik geloof dat u complimenteus dreigt te worden.’

‘U is, dunkt mij, waarlijk al te scherp in uw toespelingen!’

‘Het zijn geen toespelingen, vindt u wel? Ik dacht juist dat ik altijd met iedereen open kaart speelde en men mij daarom niet graag mocht lijden.’

‘O, integendeel, integendeel.’

‘Maar wilt u mijn booze bui bezweren door mij een mooie spreuk voor mijn album te zeggen?’

‘Dat is moeielijker, die ken ik niet van buiten!’

‘Kent u er geen van buiten? Nu, dat is maar heel goed ook! De bedoeling is juist dat u zelf iets zult improviseeren...’

‘Maar dat is mijn fort niet.’

‘Nu, het zal wel lukken. U moet u maar eens goed bedenken. U moogt ook een “portrait littéraire” *en résumé* geven, als het met de spreuk niet vlotten wil. Kijk u mij maar eens goed aan. En vat dan uw indruk in een paar woorden samen.’

De heer Schmidt werd zeer verlegen en vond

May een hoogst zonderling en waarlijk wat te ongegeneerd meisje; maar hoe zich hieruit te redden? Er was geen ontkomen aan!

Door zijn lorgnet keek hij May nu aan, maar dat ging toch niet! Hij kon zijn oogen niet op haar gevestigd houden en sloeg ze telkens in verwarring neer, terwijl hij zijn handen op den rug tegen elkander wrong en daarna zijn witzijden zakdoekje uit de overhemdsborst nam om er zijn gelaat mede af te wisschen. En May zag hem recht in de oogen, onbewegelijk, alsof zij voor een photograaf poseerde, terwijl zij zich dwong niet te lachen.

'Nu?' vroeg zij.

Als de nood het hoogst gestegen is, is de redding toch altijd nabij, dacht de jonge man, nu hem, toen hij op het punt was ernstig te antwoorden: 'U moet mij niet kwalijk nemen, maar ik kan heusch niet aan uw verzoek voldoen,' een Engelsch gezegde te binnen schoot, dat de situatie uitmuntend resumeerde. Te gelijk was het een complimenteus literair portret

in résumé èn bedekte het gracelijk zijn onvermogen om iets te formuleeren.

‘Ik zou geen andere spreuk voor u en kenschetsing van u weten,’ zeide hij, ‘dan deze: ‘She is more fair than words can say.’

‘Heel aardig. Ik dank u wel. En u zeide nog wel niet te kunnen improviseeren! Dit is zelfs een versregel, wist u dat wel?’

‘Ja, daarop heb ik het ook toegelegd.’

‘Maar als die regel van ù is, dan ben ik heel gelukkig nader met u in kennis te zijn gekomen. Ik had uw naam dan altijd geheel verkeerd verstaan en maak u mijn excuses. U heet dus Tennyson?’

‘Tennyson? neen, ik...’

‘O!’ riep May, die nu toch ook eenigszins de positie van den armen man wilde redden, ‘maar nu begrijp ik pas goed uw gracieuse bedoeling: u heeft mijn vraag met deze woorden beantwoord om mij op een bedekte manier te verstaan te geven, dat mijn aandringen van zooeven op bedelen begon te lijken en daar-

om een citaat gebruikt uit ‘The Beggar-maid.’

‘Nu,’ zei de jonkman gejaagd, ‘ik weet iets anders, ik zal het verbeteren... U... u is hier de koningin van het feest, niet waar?... nu, ik vind u een... koninklijke... Fransche... witte lelie te midden der Hollandsche rood-, witen blauwe en oranje tulpen!’

‘O, onbetaalbaar, meneer Schmidt! ik... een Fransche lelie en dan de blauwe en oranje tulpen! U moet dat publiceeren.. onbetaalbaar... zelfs met het antwoord, dat u dan wel een bloemist moet zijn, die beter met de oranje tulpen dan met de witte leliën schijnt overweg te kunnen..’

Intusschen was het einde van den avond gekomen en de genoodigden begonnen afscheid te nemen. De bejaarde dame uit de gezelschapskamer kwam naar May toe, nu zij juist zoo stond te lachen en haar blauw-grijze oogen fonkelden van ondeugend pleizier. De oude dame dreigde haar uit de verte reeds met den wijs-

vinger. Dit gold nog haar weigering om de citer te bespelen. Maar May ging haar te gemoet...

‘O, mevrouw, mag ik even... kent u mijnheer... mag ik mijnheer met u in kennis brengen: mijnheer Schmidt... O, mevrouw, mijnheer is een ongeëvenaarde improvisator van alleraardigste dingen... U raadt niet wat hij mij van tulpen...’

‘Kindje, wat ben je opgewonden,’ sprak de oude dame zacht.

‘Wat zei u ook?’ vroeg May.

‘Ik zeide,’ sprak Schmidt, die zich verbeet, ‘dat ik niet wist dat leliën ook doornen kunnen hebben, maar dat mij daarvan heden avond een kroon op het hoofd is gedrukt, waarvan de indrukken niet gauw verdwenen zullen zijn.’

Hierop boog de jonkman zwijgend om afscheid van de beide dames te nemen en verliet haar. ‘Het eenige wat ik met de Hollandsche jongens kan doen is ze een beetje plagen; dan zijn ze nog het minst vervelend,’ zei May, terwijl zij de oude mevrouw hartelijk omhelsde.

‘Ja, maar je moet het niet te bont maken; men kan een heel achtenswaardig mensch zijn, al heeft men het buskruit niet uitgevonden,’ antwoordde deoude dame en gaf May een tikje op haar gloeiende wang. ‘Nu, adieu!... Denk om de Tentoonstelling!’

IV.

Toen May een half uurtje later op hare kamer terugkwam, was de opgewondenheid nog niet geweken. Zij draaide het licht uit en schoof de venstergordijnen open. Toen zonk zij neder op een der met wit laken bekleede stoelen met blauw garneersel en bleef eenigen tijd in gepeins verdiept.

‘Kom,’ zeide zij in zich zelve, ‘of ik hier nu al zit te suffen, dat geeft niets. Ik moet mij dat afwennen.’

De maan scheen door het venster in de kamer, maakte groote lichtplekken op den vloer en de meubels en verzilverde er met haar nachtelijk

licht de blauwe en witte kleuren. Het was in de kamer zoo helder, dat het juist was alsof er van buiten een mysterieus daglicht binnenscheen. Onwederstaanbaar aangetrokken, trad May naar het venster en vermeide zich weemoedig in den aanblik van het zoo schoon beschenen park.

Toen opende zij de vensterdeuren. Het was de eerste zachte lentenacht van het jaar. Zij lei haar arm in de hoogte tegen den deurpost en leunde er schuin met het blonde hoofd tegen aan.

Boven het balkon was een klein, zwierig gestijld afdak en het geheel was met wilden wingerd begroeid. De witte May, door het maanlicht zilver-bleek beschenen, stond daar als eene etherische verschijning in de nis van het jonge groen.

De plechtige stilte van den nacht in het verlaten park verkoelde hare opgewondenheid niet, maar deed haar gemoedsstemming nog inniger, nog dwepender worden dan die reeds was.

Zij kon, van deze hoogte uit, tot een verwijderd verschiet het park overzien. Zij zag de grijze wegen, waarop het maanlicht de schaduwen van

boomen en heesters wierp. Zij zag de vlakten der vijvers glinsteren van het zilveren licht en al de boomen met hun jonge groen, door geen windje bewogen, in den als met zilver-blauwen dauw doortrokken nacht.

Onwillekeurig, terwijl haar mijmerende oogen over de watervlakten en bosschages tuurden, fluisterden hare lippen de regels van den toen nog niet lang geleden jong gestorven dichter:

> En manestralen zijn als liefdestroomen:
>
> De liefde doen zij uit den hemel dalen,
> En dalen in de ziel, die zij vervromen...

En het verlangen naar de onbekende groote gebeurtenis, die haar te wachten stond, verlevendigde zich opnieuw in haar met onbedwingbare kracht.

Want het was haar toch soms, als zij aan den Engelschen jonkman dacht, of hij niet geheel voldeed aan haar ideaal.

In weerwil van zijn zeldzame eigenschappen, had hij toch zooveel, zooveel met andere mannen gemeen. Leefde hij niet in 't algemeen als zij? Sliep, at, sprak, werkte, kleedde hij zich niet als die anderen?

Op dit punt van haar droomerij gekomen, gevoelde zij heel even een angst, een schrik, dien zij zich niet verklaren kon... Het was of zij in deze ééne minuut het besef had, dat het poëtisch verlangen harer ziel de grens overschreed en ziekelijk, gevaarlijk werd... Want, natuurlijk, zoo dacht zij, heeft hij de dingen van het uiterlijke leven gemeen met andere menschen, natuurlijk zag hij, indien men niet op de bijzonderheden lette, er uit als een ander, natuurlijk, niet waar?... En toch bevredigde deze bedenking haar niet... Maar, mijn Hemel, wat verlangde zij dan toch?... op welke onmogelijkheid stond zij daar dan toch te zinnen?... Maakten de kleeren of andere uiterlijkheden dan den man?... Of wenschte zij, dat er een engel bij haar zou komen en dat zij dien zou kunnen beminnen?

Zij wist het zelve niet, zij moest zich op al die vragen het antwoord schuldig blijven... Zoodra zij haar wenschen op de werkelijkheid poogde toe te passen, vervlood hun luister en verloren ze voor haar al hunne bekoorlijkheid.

Zij wist wel, dat er uit het bosch geen groene jager zoude komen om haar zijne liefde aan te bieden.

Zij wist wel, dat er geen troubadour, in het purper fluweel, met een witte veer op den hoed en een gouden koningsketen over de borst, - waarop haar oude vriendin van avond gezinspeeld had - onder haar balkon zou komen staan om met zijn vingers op de guitaarsnaren te tokkelen en met zijn zilver-klinkende stem haar een minnelied toe te zingen.

Zij wist wel, dat geen engel in een hemelsch wit gewaad op een wolk zou nederdalen om voor altijd met haar samen te zijn.

Maar hoe goed zij dit ook wist, zij kon zich niemand op de wereld denken, die haar oneindig verlangen zoude kunnen bevredigen. En met nie-

mand mocht zij over haar droomen spreken, want zelfs haar vader en hare moeder, de eenigen die van haar hielden en die zij geheel vertrouwde, zouden die gedachten dwaasheid noemen, waartegen zij zich moest verzetten. Zij zou ze dus voor zich zelve alleen bewaren, als een zoeten last waarvan zij zich niet kon bevrijden.

Eindelijk liet May haar arm van den vensterpost terugzinken en sloot de raamdeuren zachtjes toe.

Langzaam door de kamer heen en weder gaande, begon zij zich in het maanlicht te ontkleeden, en neuriede heel stil een liedje; de klanken beefden in haar keel en haperden, als brak er te gelijk iets in hare ziel.

Het licht-blauwe, met witte kant omzoomde bedgordijn had May aan den vensterkant weggeschoven, omdat zij, zoo lang ze niet slapen zou, graag in het maanlicht wilde turen en zich koesteren in het zachte zilveren schijnsel.

In haar wit zijden hemd, met de smalle kan-

ten hals- en mouwranden, was zij de treden van het ledikant opgegaan en had zich op het zachte bed nedergelegd, het hoofd op het kussen met de blauwe sloopstrikken. In de kanten randen van de sloop, waardoor het blauwe overtrek van het kussen zichtbaar was, stond haar monogram gestikt. De armen, met het nauwelijks te bespeuren blonde dons bedekt, zoo fijn als een huid van zijde, had zij boven haar hoofd samengevouwen om de warrige pracht der donker-blonde haren heen, en toen zij de oogen gesloten had, maar ze weer half opende om zich zoo zacht door het maanlicht te voelen beschijnen, gevoelde zij weder even duidelijk als iederen avond die zonderlinge gewaarwording: zij ging liggen wachten op een onuitsprekelijk geluk, dat haar moest overkomen.

Maar weldra sloten zich haar oogen, als blonde bloemen in den nacht, en uit de een weinig geopende lippen vlood regelmatig de onhoorbare koele adem als de bescheiden geur uit een roos in de schemering.

Zij sliep rustig, haar geheele lichaam bleef roer-

loos, alleen de boezem bewoog bijna onmerkbaar onder de blauw en witte sprei...

En zij droomde dat er een koningszoon tot haar kwam. Het was in een vreemde wereld. Het was in den ouden tijd. Hij werd voorafgegaan en aangekondigd door een heraut, die een ongekende vreugde-wijs blies op een zilveren trompet, waarvan een wapenvaan afhing: een witte lelie op een gouden veld. En, omgeven van een stoet eerbiedige hovelingen te paard en te voet, in kostbare gewaden, volgde de prins, die stond op een zilveren triomfwagen, getrokken door zes witte paarden. Hij zelf was gekleed in wit en goud, maar door den vreemden lichtenden nevel, die zijne gestalte omhulde, was zijn gelaat niet duidelijk te onderscheiden. Plotseling scheen het, door den nevel heen, als met zonneglans overgoten, het was van bovenaardsche schoonheid en een gevoel van het allergrootste genot drong in den boezem der slaapster.

May strekte de armen naar boven uit en ontwaakte met schrik.

Tranen vloeiden langs hare wangen. Zij keek rond en zag dat het duister in de kamer was geworden. De maan stond nu een heel eind verder aan den hemel. Het huis wierp zijn schaduw aan dezen kant in het park en alleen in de verte lagen de wegen en stonden de boomen in den bleek-zilveren maneschijn.

Tweede hoofdstuk.

In der haast voleindde de familie Reeve haar middagmaal, want May en haar broer, die den halven middag paard hadden gereden, waren te laat thuis gekomen; men had toch op hen willen wachten en nu moest er wat voortgemaakt worden, want de Reeve's wilden niet te laat in den Parkschouwburg komen, waar het openingsfeest der Tentoonstelling dien avond gegeven werd, omdat alle genoodigden aanwezig moesten zijn eer het Hof in de zaal verscheen.

May was druk aan het praten over haar rijkleed, dat gescheurd was toen Gerard haar bij het opstijgen aan 't ‘Kalfje’ een beetje onhandig

geholpen had. De dokter had gezegd, zij moest maar elken dag uit rijden gaan, en nu wilde zij zich ook aan die kuur houden, daar zij zich er al veel beter bij gevoelde. Of nu vóór morgen haar kleed hersteld zou kunnen zijn, dát was de vraag.

Maar Cate vond dit onderwerp niet belangrijk en vroeg al door aan haar moeder naar Faure en mevrouw De Vries, die op het concert zouden zingen.

De kleine Lili was lastig, wat haar niet dikwijls gebeurde. Ofschoon zij anders altijd zoet naar bed ging, vond zij 't nu erg naar, dat zij niet mee mocht naar het feest.

Om zeven uur was het diner afgeloopen en ieder op zijn kamer om zich te kleeden. May had een heel mooi toilet uit Londen gekregen. Het was een kleed van denzelfden vorm als haar andere, olijf-groen van kleur en van onderen aan de polsen en aan den hals met breede bloemenranden van bescheiden, dof en toch licht, als verwelkend oud goud. Hare droomerige

schoonheid, waarvan de teere bekoorlijkheid als van verwelkende verlangens was gemaakt, zou er uitnemend in gekarakteriseerd, er, als in eene harmonische montuur, in gevat zijn.

May was, wat hare gemoedsgesteldheid betrof, aan de betere hand, zooals zij zelve het noemde. Zij gevoelde zich frisscher, opgewekter, minder voortdurend levend in onoverwinbare kwijnende weemoed-buien. Het paardrijden deed haar goed. Een blosje kleurde haar wangen, niet de zware blos der uren van opgewondenheid, die dan altijd weer plaats moest maken voor eene in het oog vallende bleekheid, maar een voortdurende gezondheidsblos, die echter niets boersch had, doch, hoewel diep, ijl en fijn bleef, als van gebroken rood; het was als de herfst van haar droomenleven, het sterven der idealen, dat zich in haar gelaat afschetste in fletse-rozen-kleur.

Geholpen door Dientje, het kamermeisje, was May, die zich nooit met veel kostbare bagatelletjes behing, spoedig gereed.

Gedoken in haar sortie van groene zijde met

vossenbont gevoerd, bleef zij beneden de huisgenooten wachten, toen het rijtuig reeds was voorgekomen en alleen een enkele hoefslag van de paarden de stilte buiten en in huis kwam verstoren.

Een kwartiertje later zaten de heer en mevrouw Reeve, May en Cate in het van binnen met gekapitonneerd satijn bekleede en van buiten helder als een zwarte spiegel verlakte rijtuig, als in een reusachtige bijouterie-kist, dat hen ijlings door de drukke avondstraten voerde.

Hoe aangenaam gevoelde May zich nu! De lichten van de winkels en straatlantarens waren als een illuminatie waar zij tusschen doorreden. Doch zij bemerkte nu niet in zich zelve die angstige gewaarwording, die zij meestal bij dergelijke tochten gevoelde, als werd zij, op de zachte vaart der met caoutchouc overtrokken wielen, der deinende dubbele-veeren en veerkrachtige kussens, meegevoerd naar het onbekende geluk.

Het straatrumoer drong nauwelijks tot in het rijtuig door en May gevoelde zich alsof zij rus-

tig thuis zat, zonder eenige zenuwachtige nieuwsgierigheid naar of belangstelling in den Parkschouwburg-avond.

Zij vond het leven nu goed en rustig. Ja, zij was werkelijk tevreden. Die ziekelijke overgevoeligheid van haar wezen zou verdwijnen, zij zou eenvoudig en kalm gelukkig zijn zooals iedereen. Het gewone leven kwam haar nu niet zoo duister meer voor en de Hollanders vond zij goede menschen.

Wat ben ik toch veranderlijk! dacht zij bij zich zelve; eenige dagen geleden haatte ik diezelfde menschen nog!

Cate, de anders zoo stille en bedaarde Cate, was nu juist een en al uitgelatenheid. Zij was nog nooit op zulk een groot bal geweest en kon haar koortsige belangstelling niet verbergen. Zij zat met haar hooge stemmetje al door druk te snappen en maakte het haar ouders lastig met haar duizenderlei vragen.

Voordat May of Cate het wisten, hield het rijtuig eensklaps stil op de Nieuwe Heerengracht,

bij het Meyerplein. Tot hier toe stond de file, die op de Plantagebrug was afgebroken, daar die vrij moest blijven voor het verkeer. In het rijtuig heerschte algemeene stilte. Maar Cate, wie dat wachten verveelde, kon zich niet lang stil houden en begon al gauw weer rad te praten. Zij was vooral bang dat zij nu te laat zouden komen en de binnenkomst van het Hof niet meer bijwonen.

Nu en dan ging het rijtuig stapvoets een eindje vooruit, eindelijk over de brug, en daarna naderde het hoe langer hoe meer de dof-roode baksteenen colonnade van den schouwburg en zou het geduld niet lang meer op de proef worden gesteld.

De zon ging onder en haar horizontale roode stralen werden weerkaatst door de blinkende paneelen der equipages.

Het rijtuig reed nu onder de portiek en stond stil voor de lange hardsteenen treden. Willem, de palfrenier, sprong van den bok en opende het portier. De heer Reeve steeg het eerst uit

en hielp zijn dames. Een adjunct-portier overhandigde den koetsier een nummer en deelde hem het uur mede waarop hij moest voorrijden. Doch de heer Reeve zeide hem in de file te gaan staan, daar zij anders later te lang zouden moeten wachten en bovendien wellicht lang voor het einde naar huis zouden gaan.

Toen May, uit het rijtuig getreden, de stoeptreden beklom, schoot er een rood-gouden zonnestraal door de boomen tot onder de portiek en verlichtte haar blonde haren en haar bronsgroene kleeding als met feestelijk bengaalsch vuur.

Zij zaten op het amphitheater-balkon, dat grenst aan den promenoir, en konden het geheel van de zaal bijna volkomen overzien.

Die aanblik was wonder feestelijk, zeldzaam schoon en ongemeen rijk.

De Parkschouwburg was pas voltooid en de polychromische decoratie der zaal geheel nieuw en frisch. Het was de eerste keer dat het gebouw

gebruikt werd, deze avond gold meteen als de inwijding er van. Een feest als dit was een éénige zeldzaamheid voor Holland, en de vele buitenlanders, die tegenwoordig waren, kwamen er eerlijk voor uit, dat zij zich nauwelijks konden herinneren een feestzaal als deze te hebben aanschouwd.

Met haar overgevoeligheid voor dergelijke indrukken kwam May weldra onder den tooverachtigen invloed der omgeving en er was geen druppel van de als water stroomende champagne voor noodig, om zich in deze werkelijkheid als in een magischen droom te wanen, die over haar leven gekomen was!

Zij weerstreefde eerst de bedwelming, die haar beving. Zij wilde daar niets van weten. Zij riep al haar gevoelens van minachting voor Holland te hulp om zich tegen de dwaze geestdrift te verzetten en koelbloedig en onverschilig te blijven. Het mocht niet baten. Hoe! wist zij dan niet, dat deze luisterrijke hal niets was dan een kopie naar een uitheemsch model,

een tempel van carton-pierre en papier-mâché met veelkleurige verven bestreken! En dat de opgetooide feestelingen voor het meerendeel dezelfde Hollanders waren, die zij zoo ver beneden zich waande! Moest zij niet haar kwijnende houding bewaren, die haar zoo goed stond in 't openbaar, dat voorkomen als een mengeling van fierheid en verveling, als van een Sirene, die een stervend leven leidt, omdat geen held harer waardig zich vertoont, wien zij een lonk mocht toezenden, als van een onbewegelijken Narcissus, wien geen schoon zijn aandacht meer waard lijkt dan zijn eigen schoon, als van een beeld, een moderne Galathea, die den blik van geen enkel man nog tot leven had kunnen wekken?

Neen, zij wist dat alles niet en zij kon zich ook zoo niet gedragen. Zij wist niet anders of het Alhambra met zijn duizendvoudige kleurenpracht had zich over haar heen gewelfd en droeg op zijn honderden, door de spiegels weerkaatste, slanke, kwistig versierde zuilen het schitterende

tempeldak boven haar hoofd, waarvan de ontzaglijke lichtkroon afhing, wier stralen, door het veelvuldige kristal gebroken, naar alle zijden heen hun regenboogkleurige flikkeringen als een regen van diamant uitstortten.

Al die honderden en honderden rijk getooide aanwezigen, de Koning in zijn blauwe uniform met gouden kwasten, de Koningin in het wit satijn met den flonkerenden diadeem in de haren en de fonkelende rivière om den hals, de gezanten en militaire hoogwaardigheidsbekleeders der vreemde landen in hun weelderig bonte dracht, het witte laken en fluweel der Duitschers met de gouden versierselen, het zwart fluweel der Russen, het schelle rood der Turken met de bruine gelaatskleur en de fiere zwarte snorren, al die mannenborsten bezet met hooge eereteekenen, en die groote menigte vrouwen in zijde of satijn van alle kleuren gekleed en rijk gesmukt met guirlanden en bloemtwijgen, om de borst en aan de leest, allen schitterend van goud en edelsteenen, - het scheen haar

toe alsof die allen voor eene buitengewone godsdienstplechtigheid samengekomen waren, alsof die daar bijeen waren om het ongehoorde geluk te vieren dat zij zou beleven.

En nu kwam de muziek de betoovering van haar geëxalteerd gemoed voltooien. Na de gezangen van Faure en Fidès de Vries heerschte er telkens groote stilte in de zaal, omdat de Koning niet door zelf te applaudisseeren het handgeklap veroorloofde. In de stilte keek May naar boven en zag onder de veelkleurige gewelven van promenoir en gaanderij de Moorsche lampen hangen, goud-gebeeldhouwd, waaruit door de mat roode en blauwe glazen geheimzinnige vlammen lichtten, die juist door de felle schittering van de groote lichtkroon op eigenaardige wijze in 't oogvallend bleven. Die schenen haar zoovele godslampen toe van het gewijde gebouw.

Het orkest speelde nu zeer fraai een gedeelte van Beethoven's negende symfonie, en terwijl

hare verrukking zich wiegde op de hoogte der hemelsch gelukkige stemming, door den componist in dit werk bereikt, was het haar of zij opzweefde van den grond in de ruime hoogte der hal met haar schitterende lichtkleuren boven de constellatie der edelsteenen van al die mannen en vrouwen...

Zij duizelde en kwam tot bezinning. Met verwondering, alsof zij geschrokken was, keek zij langzaam om zich heen, maar zonder dat hare omgeving het bemerkte. Zij werd bang voor zich zelve, bang om flauw te vallen of zij wist zelve niet waarvoor. Langzaam vlijde zij zich tegen de leuning van haar zitplaats en bewoog zacht, als een zeer groot oostersch boomblad, dat in den wind heen en weder zwenkt, haar waaier van groene pluimveeren voor haar licht gloeiend gelaat.

De muziek overweldigde haar en haar mijmering bewoog zich op de maat der melodieën. Neen, zij was nog niet bevrijd van dat lastige dweepzieke in haar gemoed, dat haar reeds zooveel sla-

pelooze nachten en onrustige dagen bezorgd had. Heftiger dan ooit leefde de kwaal in haar op, maar nu leed zij er niet onder, integendeel. Nu wenschte zij niet anders te wezen dan zij was, want zij gevoelde zich met stelligheid gelukkiger dan een der andere hier aanwezigen.

Nu had zij weder die drukkende en te gelijk wegslepende gewaarwording, dat nú haar oud, maar steeds opnieuw als jong herlevend verlangen naar *het bijzondere* op eens bevredigd zoude worden. Ja, zij hoorde de melodieën als met geheimzinnige stemmen haar toefluisteren, dat nu het oogenblik was aangebroken.

Het orkest speelde de laatste maten der symfonie en verstomde toen plotseling. Op hetzelfde tijdstip ontstelde May hevig en haar hart stond een paar seconden stil, om daarna hard te bonzen. Haar gezicht werd lijkbleek, het klamme zweet parelde op haar voorhoofd, haar handen, die den waaier bewogen, zonken, als verlamd op haar schoot.

Zij wist dat het waar was, al kon zij het nauwelijks gelooven; zij had haar geliefde in de zaal gezien, hem, Arthur Clarkestone.

Zij wist nog niet zijn plaats. Bij het langzaam rondturen had zij hem plotseling gezien, vluchtig maar zeker. Toen had zij in haar hevigen schrik de oogen neergeslagen en alleen den stelligen indruk behouden, dát hij in de zaal was.

Dadelijk beredeneerde zij, dat het trouwens niet onmogelijk, maar zeer wel mogelijk was. Kon hij niet het een of ander Engelsch handelshuis op de Tentoonstelling vertegenwoordigen? De meeste agenten der groote tentoonstellers waren in den schouwburg aanwezig.

Zij zocht hem nu weer met de oogen, turend langs alle rijen om hem te ontdekken. Eindelijk, de bonte groepen uniformen beschouwend in de nabijheid der plaatsen van het Hof, ontstelde zij weer. Nu zag ze hem duidelijk voor zich zitten, maar hij wás het niet. Zij zag den man, dien zij eerst gezien had en onafgebroken, zonder dat zij er iets tegen vermocht, bleef haar blik op

hem gevestigd. Arthur kon het niet wezen, want deze persoon was niet van Europeeschen landaard en in vreemde kleederdracht, een Japanees of een Chinees, dat wist zij niet precies en kon dat ook te midden van al die schitterende kleurenpracht niet goed onderscheiden. Alleen het gelaat zag zij met bijzondere duidelijkheid, ziekelijk fel bijna, en, zooals eene zwangere vrouw van een dier of voorwerp, dat haar doet schrikken, wel eens zulk een diepen indruk krijgt, dat de vorm van dat schrikbeeld zich afteekent op het kind, dat zij ter wereld brengt, zoo grifte zich het gelaat van dien persoon in haar geheugen, met een diepe innigheid, waarvan zij dadelijk besefte, dat het voor haar eene onwederstaanbare obsessie worden zou.

Zij wist niet, zij had nooit vermoed, dat twee menschen zóo op elkander konden gelijken. Nu en dan twijfelde zij nog, verdiepte zich in allerlei gissingen en geraakte verward in een zinsbegoocheling. In een der veronderstellingen vond zij het meeste behagen, zoodat zij die bijna als

eene zekerheid begon te beschouwen. Arthur Clarkestone, zoo dacht zij, had, in zijne liefde voor haar, een plan bedacht, een gedragslijn, die hij volgen zoude om haar te naderen, zonder dat iemand vermoeden zoude wie hij was. Hij had zijn haar laten afscheren, zich een vlecht aangeschaft, die op de kruin begon en bijna tot aan zijn middel reikte, had Chineesche kleederen genomen en zich daarin verkleed...

Zij zag volstrekt niet in, dat deze veronderstelling onredelijk was, wijl Arthur in 't geheel niet zulke romantische neigingen had als zij en, ware hij al, wat zeer onwaarschijnlijk was, op zulk een buitensporigen inval gekomen, er toch nimmer gevolg aan zou hebben gegeven, hij, met zijn gezond verstand, zijn nuchteren aard. Neen, daarop zon zij niet. Zij meende dat menschen, die zij lief had, wel min of meer juist zooals zij zouden wezen.

Het moest zoo zijn! Het was Arthur Clarkestone, die dat uit liefde tot haar had gedaan...

Wel zonderling was het, dat, hoe zij ook, ter-

wijl zij hem onafgebroken aanstaarde en haar waaier bewoog, hoe ze ook bijna opzichtige bewegingen maakte met haar paarlemoeren tooneelkijker en dien telkens en telkens in zijn richting gevestigd hield, - hij niet alleen geen enkel teeken van herkenning gaf, maar, te midden der honderden rijk getooide vrouwen, haar zelfs volstrekt niet scheen op te merken...

Ook dit gedrag was evenwel niet onverklaarbaar, het maakte ongetwijfeld deel uit van de krijgslist, die hij in practijk bracht. Hij wilde zich vooralsnog als een vreemdeling gedragen, om de aandacht van haar familieleden niet op te wekken. Wat hij doen zou om later met haar in aanraking te komen, ja, dat kon zij niet gissen, maar wat kwam er dat op aan! Het zou op deze of gene manier geschieden, onverschillig op welke, - maar het zou geschieden, en zij zouden, o, zij zouden onuitsprekelijk gelukkig zijn, dát was alles, het overige had geen waarde hoegenaamd.

Intusschen verloor zij, in de buitengewone opgewondenheid van haar geluk, den werkelijkentoe-

stand, zooals zij zooeven dien zelve vermoed had, uit het oog, en leefde weder als in een droom.

Had zij niet altijd, als zij over haar geliefde mijmerde en naar hem verlangde, een gemis gevoeld, iets onvolledigs, alsof zij wèl gelukkig was in hare liefde voor hem, maar alsof daaraan toch het zonderlinge, het bijzondere ontbrak, dat zij van haar jeugd af had voorgevoeld als een onmisbaar bestanddeel van haar leven en geluk?

Had zij niet gevonden, dat Arthur te weinig de *vreemde verschvijning* verpersoonlijkte, die zij te gemoet zag om haar gemoed te bevredigen?

Welnu, thans kwam alles samen, thans scheen alles zich te verwezenlijken.

Daar zag zij Arthur voor zich, en hij was niet meer de gewoon-maatschappelijke Engelschman in hedendaagsche kleederen, maar hij was daar gezeten als een Oostersche Prins, in wijde, groene, met goud geborduurde kleederen van zijde en satijn. Nu wás hij het geheimzinnige, het bijna bovennatuurlijke wezen, dat zij in den droom zoo vaak had aanschouwd.

O, die vormen, o, die maatschappelijke gewoonten en gebruiken, waarnaar men zijn gedrag moet regelen, hoe voelde zij er zich nu door beklemd en in gevangen! Want, naar haar gemoed te werk gaande, had zij willen opstaan en ten aanhoore van die breede scharen aanzienlijken, voor het oog van de élite der geheele Hollandsche maatschappij, had zij den ruiker van haar borst aan dien vreemdeling willen toewerpen en hem toeroepen, dat zij de zijne wilde zijn voor het geheele leven.

Het concert was geëindigd, het Hof was vertrokken, nadat de Koning en de Koningin naar de verschillende kanten der zaal hadden gebogen om te groeten, welke begroeting door het gewuif van zakdoeken en het gejuich der feestvierende menïgte was beantwoord. De benedenzaal en de amphitheater-balkons stroomden leeg en de schitterend verlichte, rijk vergulde, kwistig versierde promenoir werd gedurende de pauze bevolkt met de feestelingen, terwijl beneden de witte ballakens over den vloer werden uitgespreid.

May stond met hare moeder bij de rood-goudbruine balustrade onder een der Moorsche lampen; Cate was al door een cavalier medegetroond; terwijl mijnheer Reeve aan het buffet was gegaan toen Gerard met den jongen Schmidt kwam aanwandelen. Zij voegden zich bij de anderen en Schmidt complimenteerde de dames.

Hij was een beetje linksch tegenover May en knipte erg met de oogen, terwijl hij naar het motief voor een gesprek zocht; hij was de behandeling, die zij hem laatst had doen ondergaan, nog in 't geheel niet vergeten, maar... tot over de ooren verliefd, hij wilde zich dus gaarne vernederen en daarom was hij medegekomen.

Maar May bracht hem in verrukking door uiterst vriendelijk, bijna hartelijk jegens hem te zijn. Zij stak hem hare hand toe en drukte de zijne vast, lang, een nagenoeg mannelijke handdruk.

Zij zinspeelde niet op hun laatste samenzijn en vroeg:

‘Een avond, die goed reüsseert, meneer Schmidt, vindt u niet?’

‘O zeker, heel aardig!’

‘Willen we eens rondwandelen?’

‘U voorkomt mijn liefsten wensch, ik had het u juist willen vragen.’

De goede Schmidt was opgetogen van blijdschap, hij wist niet wat hem overkwam, hij kon maar niet begrijpen waaraan hij den plotselingen ommekeer te zijnen gunste van het wonderlijke meisje had toe te schrijven. May leidde het gesprek, zij praatte zelve zonder ophouden. Hij had slechts te beamen wat zij zeide, eene positie waarin hij zich uitermate goed schikken kon.

Hij bemerkte niet hoe, terwijl zij schertsten en lachten, May's oogen in koortsigen angst heren derwaarts in alle richtingen keken, als zocht zij iets dat haar bijzonder belang inboezemde. Hij bemerkte niet, hoe zij hem met gejaagdheid het geheele gebouw met haar deed doorkruisen, hoe zij hem met zachten drang de breede trappen op- en afvoerde, den promenoir en wintertuin rondleidde, al van den eenen kant naar den anderen, haar opmerkingen makend over de

menschen, die zij zagen, met eene ongewone schalkschheid, scherpheid en zenuwachtige radheid in 't spreken, om eindelijk met hem de danszaal te bereiken, waar het bal begonnen was.

Met haar gewonen overmoed, die hem verbaasde, maar niet onaangenaam aandeed, daar zijn weeke natuur als bestemd was om door eene vrouw beheerscht te worden, engageerde zij hem voor verschillende dansen en deed hem zijn naam in haar boekje schrijven.

'U maakt mij gelukkig,' zei hij.

'Dat doet mij veel pleizier,' antwoordde zij, 'wees zoo goed het u te laten welgevallen.'

En zij dansten, dansten. De dikke Schmidt, die dat eigenlijk niet gewoon was, raakte een weinig buiten adem en transpireerde.

Maar onafgebroken hield May hare blikken op de ingangen gericht, waar groepjes mannen stonden, in uniformen en zwarte rokken, terwijl telkens menschen weggingen en binnentraden.

May was meer dan een uur reeds met Schmidt

samen geweest. Zij had het feestgebouw overal doorkruist, zonder hèm weer te zien, dien zij zocht. Zij had nu de overtuiging gekregen, dat hij onmiddellijk na het concert vertrokken was.

Plotseling werd zij door die gedachte geheel ontstemd. Een ommekeer greep in haar plaats, even snel als volledig, zooals dat dikwijls gebeurde. Haar tooneelspel met dien goedaardigen cavalier en zijn gezelschap verveelden haar op eens.

'Ik ben wat moe,' zeide zij; 'willen we weer eens naar boven gaan?'

O ja, goed, we zullen wat gaan rusten.'

Schmidt bracht May in den wintertuin terug en noodigde haar uit ergens plaats te nemen. Maar May wilde naar hare moeder terug, tot grooten spijt van haar begeleider, die al koud van aandoening was geworden bij de gedachte, dat hem nu een rustig tête-à-tête zou worden gegund.

Toen zij bij mevrouw Reeve waren aangekomen, was May's eerste woord:

'Gaan we nog niet weg, moeder?'

‘O, maar!’ riep Schmidt, ‘dat kunt u niet meenen!’

‘Ik kan niet meer,’ zuchtte May, ‘ik ben dood-moe.’

‘'t Is heel goed,’ zei mevrouw, ‘ik wil ook gaarne wat bijtijds naar huis. Laten we maar gaan, laat Gerard ons maar brengen. Vader komt dan later met Cate, want Cate wil en mag ook wel tot het einde blijven. Het goede kind is opgetogen van pleizier.’

‘Maar dat mag niet,’ zeide Schmidt, aandringend bij May, ‘dat is beloftebreuk, ik heb nog verschillende dansen met u in 't vooruitzicht.’

‘Ja maar,’ zei May, ‘ik ben moe, niet waar, ik ben moe. U zult mij toch wel verontschuldigen, niet waar?’

‘'t Spijt me vreeselijk,’ besloot Schmidt, ‘maar... natuurlijk ....’

Hij ging Gerard zoeken en kwam weldra met hem terug. Maar Gerard kon onmogelijk mee. Zijn balboekje was vol.

‘Nu, dan zullen we wel alleen gaan,’ besloot mevrouw.

‘Mag ik u begeleiden?’ vroeg Schmidt; ‘het is zoo ver.’

‘We zijn niet bang,’ zeide May, snel en koel, ‘en als we door ridders of struikroovers aangevallen worden, nu, dat zou nog eens een avontuur zijn.’

‘Ja, daar zou ík nu niet bijzonder op gesteld wezen,’ sprak mevrouw, ‘maar het zal wel niet gebeuren; ridders en struikroovers vindt men niet meer,’ voegde zij er glimlachend bij.

Schmidt begeleidde de dames naar de kleedkamer, hielp haar aan hare sorties, verzocht den portier het rijtuig te doen voorkomen, hielp nog bij 't instijgen, met zijn bloote hoofd, dat sterk transpireerde, in de open lucht.

‘Adieu, meneer Schmidt.’

‘Mevrouw! Juffrouw May!’

‘Tot pleizier, meneer! Ik hoop dàt u geen kou gevat heeft,’ zei May.

‘O, juffrouw May, u..... dank u..... tot spoedig, hoop ik.’

Het portier werd door Schmidt, voor den palfrenier heen, met behoedzaamheid gesloten, met de langzame en vaste gebaren van iemand, die kostbare voorwerpen wegsluit. De palfrenier sprong op den bok, het rijtuig draaide links af, terwijl de lantaarns naast de paarden lichtplekken op den grond spreidden, die, als gouden schaduwen, zich onmerkbaar voortbewogen. Zacht en rap op zijn caoutchouc wielen, achter de zwierig trappelende, slanke paardenpooten, verdween het rijtuig om den hoek, in de Doklaan.

Het was donker in het rijtuig, maar May bespeurde daar niets van. In haar verbeelding was het een-en-al gloed en licht en in haar koortsach tigheid scheen het haar, alsof dat roode en gouden licht van haar binnenste uitstraalde en de geheele omgeving tooverachtig kleurde.

Zij voelde zich bijna ziek van geluk en teleurstelling te gelijk. Maar de teleurstelling was gering; allereerst was zij zoo gelukkig als zij zich nooit gevoeld had. Want dat zij hèm nu niet weer had gezien, wat beduidde dat! Zij zou hem

terugvinden en weerzien, daarvan was zij volkomen zeker, want niets zou zij daarvoor onbeproefd laten, niets zou haar daarvoor te veel of te moeilijk zijn. O, welk een heerlijke zekerheid! Haar hoofd gloeide onder den zijden capuchon, het was haar of zij in lang niet moe zoude worden, in heel lang niet zoude slapen, maar dagen en nachten lang zoo helder wakker blijven om onophoudelijk zoo bevredigd en ongekend gelukkig te zijn.

II

Vier dagen later was het verlokkelijk wandelweer. In den ochtend had het wat geregend, maar de wind was gekeerd van het westen naar het oosten.

Groote witte wolken dreven voor het reine blauw van den hemel, onderschepten nu en dan het zonnelicht, dat daarna telkens weer rustig neerscheen, en een aangenaam koeltje woei ruischend door de bladeren van het park. De atmosfeer was frisch, licht en zoel.

‘Wordt er naar de tentoonstelling gegaan?’ vroeg mijnheer Reeve.

‘Ja, ik ga,’ zei May dadelijk.

‘Zoo, gaat u?’ vroeg haar vader schertsend, ‘mag er nog iemand anders van ons ook gaan?’

‘Zeker,’ antwoordde May, ‘iedereen, die wil, mag gaan.’

‘'t Is toch wel aangenaam,’ zei de heer Reeve tot zijn vrouw, ‘om onder zoo'n buitengewoon genadige gebiedster te leven.’

May was nog meer afgetrokken dan gewoonlijk geweest, de laatste dagen. En vooral vandaag was zij zoo gejaagd als men haar zelden zag. Haar droomerigheid, haar kwijnende aard, haar langzame bewegingen schenen veranderd of geweken te zijn. Zij zat daar te lunchen op de manier van iemand in een stations-restauratie, die met den spoortrein vertrekken moet. Ernstig, als door eene gewichtige gedachte beziggehouden, tuurde zij op haar bord, om slechts nu en dan een schuwen blik voor zich uit of op een der anderen te werpen.

Haar ouders begrepen niets van de wendingen in haar karakter en gedrag, waarvan nog altijd nieuwe verborgenheden aan het licht schenen te zullen komen.

De heer en mevrouw Reeve zouden naar de Tentoonstelling gaan, Cate had muziekles en Gerard kon ook niet.

‘Ga je met ons mee?’ vroeg mijnheer Reeve.

‘Ik wou liever alleen gaan,’ antwoordde May.

‘Alléén?’ vroeg mevrouw. ‘Waarom, lieve kind, hé? waarom?’

‘Ja, dat kan ik u niet zeggen.’

‘Zij kan het niet zeggen,’ bevestigde Gerard; ‘laat u haar maar gaan, zij heeft een plannetje.’

May had zich van te voren van Gerard's hulp verzekerd, door hem te vertellen dat zij op de Tentoonstelling een verrassing voor haar vader wilde koopen.

‘Nu 't is goed, ga dan maar alleen,’ besloot de heer Reeve; ‘maar als we je nu op de Tentoonstelling tegenkomen, mogen we je dan ook niet herkennen, meisje met je vreemde kuren?’

‘Dat zal er van afhangen,’ antwoordde May, die zelve lachen moest om den indruk, dien haar zonderlinge voorstellen moesten maken; ‘als 't kan, zal ik naar u toe komen.’

‘Asjeblieft!’ riep mevrouw, ‘wat zal dát heerlijk zijn voor vader en mij. Wij zullen dus maar hopen, dat ”het zal kunnen.“’

‘Plaagt u me nu maar niet. Ik hoop natuurlijk ook, dat het zal kunnen.’

Hiermede was het gesprek over deze zaak afgeloopen. De familie beschouwde het geval als een der vele zonderlingheden, waaraan May hen begon te wennen, en hechtte er verder geen waarde aan.

May had den tijd, sinds den Parkschouwburgavond verloopen, in ééne gedachte geleefd: het op dien avond geziene gelaat weder te vinden en haar leven aan díen man te geven. Wáár zij hem weder vinden zoude, hoe zij aldus over haar leven zou beschikken, dat wist zij nog niet. Maar zij zou zoeken en vinden en alles zou verder vanzelf gaan.

Zij had al veel gewandeld in die dagen. Zij was

in wijken geweest, waar zij anders nooit kwam. Zij had voortdurend rondgekeken en gevorscht, vooral tusschen de groepen vreemdelingen, die zij op menige plaats ontmoette. Maar alles was vruchteloos geweest. Zij had veel kans hem op de Tentoonstelling te zullen zien, want dáar waren de meeste vreemden bijeen. Maar - zij wist zelve niet recht hoe dat eigenlijk in elkander zat - juist dáárom had zij bij hare voorloopige onderzoekingstochten de Tentoonstelling bewaard. Was het uit angst hem ook dáár niet te zullen vinden en dus tot ingewikkelder naspo ringen haar toevlucht te moeten nemen? Was het uit heimelijke vrees, al te spoedig haar doel te zullen bereiken en dan bedremmeld en als vreemdelinge plotseling tegenover hem te zullen staan? Zij gaf er zich geen rekenschap van.

Nu zou zij dus alléén naar de Tentoonstelling kunnen gaan. Daaraan hechtte zij véél. De Tentoonstelling zou voortaan het uitsluitend terrein harer ontdekkingstochten wezen. Vond

zij hem den eersten dag niet, dan zou zij hem immers den tweeden, den derden of den vierden kunnen vinden? Zij zou niet aflaten, 's Ochtends, 's middags en 's avonds zou zij hem daar zoeken, in de zekere hoop hem te zullen vinden.

En of er nu al eene stem in haar redeneerde, dat hij wellicht reeds weder naar 't een of ander ver vreemd land vertrokken was, dat bracht hare hoop niet aan 't wankelen. Haar verlangen gaf haar zooveel als zekerheid. Zij was overtuigd van het goede resultaat harer pogingen.

Een kwartier na de lunch wandelde May luchtig en blij in de richting der Tentoonstelling. Zij genoot van de koele lucht, de wind speelde met de zijige haarvlokjes aan haar slapen. Zij gevoelde zich zoo wel te moede, dat de grond haar toescheen veerkrachtig te zijn onder hare voeten. Zij was in 't licht grijs, een grijs kapot-hoedje op het hoofd, waaronder zij heur haar in een wrong had samengerold, wijl het andere, het page-kapsel, daar niet bij paste.

Door den ingang tusschen het Museum-gebouw en de P.C. Hooftstraat kwam zij op het Tentoonstellingsterrein. Het was er vol en vroolijk. De kleine gebouwtjes van rooden steen of glad licht-bruin hout stonden frisch en nieuw in hun pas voltooid toilet en droegen als met fierheid hunne wapperende vlaggen. Eene menigte vrouwen in lichtkleurige lente-kleederen, paarlgrijs, lichtgroen, room-geel, met de glanzende manteltjes van zwart satijn en kant en van geel-grijze stof, wandelde en trippelde daar dooreen, omringd door jonge mannen in zomerpakken, of met de korte fijne demi-saisons, in alle schakeeringen van lichtbruin tot dof geel, die toen juist de elegante mododracht werden. Uit de verte, door den wind de andere richting uitgestuwd, klonken flauwtjes de melodieën van Bilsen's kapel.

Aan May's linkerkant stond, met zijn kermismajesteit, de imposante kolossale gevel van het grijze hoofdgebouw. May dacht er eerst niet over daar binnen te gaan. Het kwam haar zoo voor dat het er, in vergelijking met buiten, heel som-

ber moest zijn, en dat zij ‘hèm’ zeker buiten en niet binnen zou ontmoeten.

Zij stapte vlug voort, met haar grijs-satijnen parasol als met een wandelstok telkens op den grond zich steunend.

Toen zij het centrum naderde, de groote muziekkiosk, waar, onder de overdekking, de stoelen in groote kringrijen omheen geschaard stonden, voelde zij zich al teleurgesteld, dat zij niet reeds dadelijk haar geheimzinnigen geliefde had gezien. Maar aanstonds bepleitte zij bij zich zelve, dat dit een dwaasheid was. Als een soort van dogma had het idee dat zij hem op de Tentoonstelling moest ontmoeten zich van haar meester gemaakt. Zij zag daarvan echter nu de onredelijkheid in, en zooals gewoonlijk, in het tegenovergestelde uiterste over-slaande, begon zij het nu waarschijnlijk te achten, dat zij hem dézen keer níet zoude zien. En zij overreedde zich zelve om daarom toch niet den moed te verliezen. Het waarschijnlijkste was, dat zij hem niet zoude zien. Dáarop moest zij zich voorbereiden. Kwam het dan anders uit, nu, dan des te beter

Bij de muziek was het heel vol. Allestoelen waren bezet. En tusschen de daar gezetenen en de niet minder bezette, woelige terrassen der restaurants, die aan alle zijden in de rondte waren opgesteld, drentelde, als één dichte, onafbroken stoet, de menigte wandelaars voort, in aanhoudenden cirkelgang.

May begaf zich tusschen die wandelende schare en liep langzaam eenige keeren in den om het orkest bewegenden kring mede. Zij trok niet weinig de aandacht: ‘dat elegante en mooie jonge meisje daar in 't grijs, dat zoo langzaam liep en toch ongeduldig scheen te zijn, daar geheel alleen in de foule, naar alle kanten uitkijkende, alsof zij haar begeleider of hare vriendin toevallig was kwijt geraakt.’

May werd echter wat moe van het langzame voortbewegen en de muziek begon haar zelfs te vervelen. Zij begaf zich dus buiten de dichte menigte en wandelde op, in de richting der Van-Baerlestraat, waar het ‘Concert des Ambassadeurs’ was opgeslagen en de rauwe stem eener

chanteuse door den houten muur heen haar in de ooren klonk.

Telkens, als zij in de verte iemand in vreemde kleederdracht zag, schrok ze een weinig en begon haar hart te kloppen. Maar telkens werd ze teleurgesteld.

Onverschillig liep de vreemdeling haar voorbij, of monsterde haar met vluchtigen, koelen blik.

Allengskens begon zij nu te overwegen of zij ook op een andere wijze dan door alleen met de oogen te zoeken tot haar doel zou kunnen geraken, of zij niet naar hem zou kunnen informeeren, of aan iemand inlichtingen vragen. Maar dit ging moeilijk! Wat moest zij zeggen? Moest zij vragen: waar kan ik een vreemdeling vinden, oostersch gekleed, met een lange vlecht, dien ik op het openingsfeest in den Parkschouwburg in de nabijheid der Hof-loge heb gezien? Men zou haar uitlachen, men zou nauwkeuriger opgaven verlangen, en die kon zij niet geven!

Juist wilde zij, haar goede voornemens om zich niet te laten teleurstellen geheel vergeten zijnde,

de Tentoonstelling neerslachtig verlaten, toen 't haar in de gedachte kwam, dat zij nog in 't geheel niet in de gebouwen was geweest en het toch onredelijk was te meenen, dat ‘hij’ eerder buiten dan binnen zou wezen.

Zij vatte weer moed en ging het eerst de schilderijengalerij binnen. Het was hier leeg en het koele, zilveren licht viel van boven rustig neer op de tallooze doeken, die in de zalenreeks waren opgehangen.

May wandelde langzaam de zalen door. Terwijl zij voortliep dacht zij elk oogenblik hem achter eene portière te voorschijn te zullen zien komen. Maar 't gebeurde niet. Een bijziende, eenzame Engelschman in een bruin-grijs reispak stond, met den catologus vlak voor 't gelaat, de omschrijving eener onduidelijke schilderij op te zoeken, nadat hij te vergeefs beproefd had, door beurtelings ver van de schilderij te wijken en haar met zijn neus bijna aan te raken, tot de ontdekking te komen van hetgeen zij voorstelde. Een paar jonge schilders liepen met een geringschat-

tende onverschilligheid de vele doeken langs, met één blik telkens wel een vijftal schilderijen te gelijk, in één tel, schattend en afkeurend, tot zij voor een groot doek, waarop verschillende levens-groote figuren waren afgebeeld, bleven staan om elkander spottend en lachend de eigenschappen daarvan te doen opmerken.

May wandelde voort, met eene vluchtige oplettendheid de schilderijen een voor een beziende. Zij vond er geen, dat haar bijzonder aantrok. Toch bleef ze nu en dan stilstaan, als was daar iets, dat in 't bijzonder haar aandacht trok. Maar dit deed zij meer om tijd te winnen, omdat misschien haar geheimzinnige beminde dan nog de zaal zou binnenkomen. Zij keek dan nauwelijks naar hetgeen voor haar hing, maar hare oogen dwaalden af om te bespieden of er niet iemand uit de verte opdaagde. Telkens wanneer er dan, in de schemering van haar halfzien, eene donkere gestalte zich bewoog, schrok zij een weinig en kon niet verhoeden, dat zij zich met een plotselinge beweging geheel den kant uitkeerde,

vanwaar een nieuwe bezoeker kwam, om dadelijk zeker te zijn of hij 't was of niet.

Maar haar telkens teleurgesteld geduld deed eindelijk een wanhopig gevoel van verlatenheid bij haar ontstaan. Zij gevoelde zich zoo eenzaam en als van ieder verlaten. Zij wist niet waarom, want om welke reden zou zij hier nu eerder de ontmoeting kunnen verwachten dan buiten bij de muziek, of in een andere zaal, of ergens in de stad, of elders, ver weg, in de wijde, wijde wereld.

Tot bij den uitgang der zaal genaderd, aan de zijde van het gebouw, tegenovergesteld aan die, waar zij was binnengekomen, trok plotseling een schilderstuk van middelbare grootte, in grijzen toon, haar aandacht meer dan een der andere doeken tot nu toe had gedaan. Het was een Militaire Begrafenis. De voorstelling trof haar buitengewoon door den diepen weemoed, die er in was neergelegd. In de grijze najaarslucht, in een landschap van verdorrend gras en ontredderde boomen, zag men daar de versch gedolven groeve, waarin het lijk van een jong gestorven sol-

daat werd neergelaten. Om het graf heen stonden, afzonderlijk en in groepjes, een paar officieren en een vijf-en-twintig soldaten, die hun kameraad uitgeleide hadden gedaan, allen in blauw-grijze uniformen, bijna van dezelfde kleur als het dampige landschap. En het was opmerkelijk hoe de schilder elken zweem van droefenis van zijn doek had verwijderd gehouden. Soldaten zijn niet week van nature en een bijzondere vriendschapsband scheen geen der aanwezigen aan den overledene te hebben verbonden. Maar juist die onverschilligheid der omstanders onder de grauw-grijze lucht, die algeheele verlatenheid, waarin de doode daar neerlag, door geen moeder of meisje of vriend betreurd, terwijl zijn vroegere makkers daar met stompe gelatenheid in de rondte stonden, - dit alles te zamen gaf aan de schilderij het door den maker gewilde voorkomen van wanhopige melancholie. En May wist niet wat haar toch zoo ontroerde, welke heimelijke overeenkomst er bestond tusschen den toestand harer ziel en de treurige levensimpressie door den schil-

der daar vóór haar uitgedrukt - dat, terwijl in de verte Bilsen's kapel een slepende, deinende walsmuziek deed hooren, zij plotseling een verlangen voelde als om te sterven, en groote moeite had om de tranen te bedwingen, die in haar oogen welden.

Plotseling spoedde zij zich uit het gebouw der schilderijententoonstelling. Haar treurigheid verdween onder eene onstuimig opkomende begeerte. Regelrecht richtte zij zich nu naar het hoofdgebouw en trad door een zij-ingang binnen.

Eerst dwaalde zij door de tapijten-zalen, een lange opeenvolging van vertrekken, gevuld met een donkere tint van rustige deftigheid. Daarna sloeg zij rechts om, drentelde door het middengebouw en kwam eindelijk in de koloniale afdeeling te land, waar de vreemde en eentonige muziek uit de gamalan-tent door een geopende deur binnendrong. Hier en daar in de zalen, op bepaalde afstanden, stonden soldaten, die de goederen bewaakten en, niet gewoon aan een dergelijk comfortable op-schildwacht-staan, zich recht beha-

gelijk schenen te gevoelen, te zamen gekscheerden en nu en dan een hun vol verbazing voorbijgaande, in stijve zondagsche kleeren gestoken dienstbode toelonkten, of knipoogden achter den rug eener winkeljuffrouw, die, ijverig met een plumeau in de weer, hen achteloos voorbij stapte. Achter de toonbanken, met exotische snuisterijen beladen, stonden, zwijgend in hun bonte kleederdracht, of doken als vreemde verschijningen plotseling op, de Turken en andere donkeroogige barbaren.

Nadat May de koloniale afdeeling in alle richtingen doorwandeld had, keerde zij terug naar het middengebouw. Zij liep juist den breeden ingang van een zij-galerij voorbij, voor zich uit turend naar een in de verte-naderend gezelschap vreemdelingen, toen, onwillekeurig, met een ruk, als door een kracht buiten haar, haar hoofd zich eensklaps naar rechts wendde en zij die zij-galerij inkeek.

Toen - het was maar één oogenblik - was 't haar of haar hart stilstond en zij door den

grond zoude zinken. De geheele omgeving deinsde weg in een bonten nevel en zij zag niets meer dan, aan het eind van de galerij-hal, het door het glazen dak sterk verlicht hoofd en het gelaat van hem dien zij zocht.

Zij gaf zich nu verder geen oogenblik rekenschap van den toestand. Zij gevoelde zich als vervoerd uit het gewone leven en handelde als in een droom. Zonder ook maar ééne seconde te aarzelen, zoo, als ware zij in een kerk geweest en als hadde een hemelsche gestalte haar gewenkt nader te komen in hare hallucinatie, liep zij met regelmatigen, snellen pas in de richting van den beminde, dien zij had herkend, onafgebroken haar blik op zijn gelaat gericht en, tot vlak bij hem gekomen, in haar aandoening niets bemerkende of onderscheidende, bood zij, hem met opgeheven hoofd strak aanziende, hare hand aan den vreemdeling en hoorde zich zelve langzaam en zonder dat zij wist wat zij deed, met een vreemden teederen klank in hare stem, den volzin uiten, dien zij nu in jaren niet meer had gesproken:

‘Good morning, darling! How are you?’

Toen May deze woorden zeide, stond zij voor een tentoonstelling-vak, waar een groote hoeveelheid Chineesche artikelen was uitgestald, en de persoon, tot wien zij werden gesproken, was een Chineesch koopman in zijn rijke vaderlandsche kleederdracht en met het kaal geschoren hoofd, waarvan op den rug de lange vlecht afhing. Het was daar werkelijk een der meest schilderachtige plekjes der Tentoonstelling, en de man met zijn schuin liggende oogen, met zijn fijn, stijf, glimmend zwart snorretje, in zijn breed hangend gewaad van satijn en zijde met vergulde versierselen, behoorde geheel en al thuis in die omgeving van dunne vrouwenoog-blauwe en bleek room-gele, met zonderlinge figuren, ornamenten en bloemen bestikte behangselen; van zwierige vuurschermen met afbeeldingen van slanke reigers, elegant waterriet, veelkleurige droomerig zwevende vrouwen en komiek plomp dansende mannengedrochten er op geborduurd; van zwart lakwerk met zijn roode en gouden landschappen, zijn paar-

lemoer- en zilveren maneschijngezichten; van albums in licht-groen zijden banden met hunne hiëroglyphische letter-versiering en van tropeeën van waaiers met hunne matte tinten en bizarre voorstellingen.

De chineesche koopman, een man van vijf-endertig jaar, wiens vader zich uit China te Parijs was komen vestigen, die zelf nooit in China geweest was en een zeer gewonen Europeeschen koopmansaard had, begreep niets van de ontmoeting, die hem daar te beurt viel. Hij had uit de verte dat meisje in 't grijs zien aankomen, met gelijkmatigen snellen pas op hem toeloopend en hem strak aanziende. Hij dacht niet anders of zij kwam in der haast hem eene bestelling doen, om zich daarna weer bij het gezelschap te voegen, waartoe zij behoorde. Hij keek dan ook vreemd op van de begroeting, die hem daar gedaan werd, en in den tijd eener seconde gingen tal van veronderstellingen door zijn geest. Was hier een vergissing in 't spel en hield men hem voor een ander? Had hij te doen met eene onfatsoenlijke

vrouw, die een praatje met hem wou beginnen, of was de jonge dame, die voor hem stond, krankzinnig? Terwijl hij, in zijn verbazing, een oogenblik aarzelde voor hij haar hand aannam, aanvaardde hij in zich zelf eene laatste veronderstelling, die hem nog het meest waarschijnlijk leek: het moest hier, meende hij, een weddenschap gelden. Men had hem uit de verte zien staan en al schertsend had men tot dit meisje gezegd: ‘ik wed, dat je dien raren snuiter daar ginder geen hand durft geven,’ en daarop was zij, in een soort wereldschen overmoed, onmiddellijk op hem toegeloopen. Hij glimlachte nu, zoodat zijn brokkelige tanden zichtbaar werden, en met eene uitdrukking van welwillende schalksche verstandhouding in 't gelaat sprak hij, ook in 't Engelsch, terwijl hij een handdruk met haar wisselde:

‘Dank u wel. Heel goed. En u?... En... wil u ook iets van mij koopen?... Kijk eens hier, wat een mooie waaiers...’

Maar háar was 't of zij op het tooneel stond - had

zij er niet van gedroomd actrice te worden en dan als Julia tegenover een schoonen Romeo te staan! - zij wist niet anders of de werkelijkheid was in een tooneelspel veranderd, en terwijl zij, de hand van den koopman vasthoudend, de verhooging betrad, waarop zijn uitstalling zich bevond, dacht zij, dat het licht van het glazen dak van een groote schouwburgkroon nederdaalde, en dat de woorden, die zij sprak, geuit werden ten aanhoore van eene menigte deftige Hollanders daar in de diepte. Zij zag den man, die voor haar stond, niet zooals hij werkelijk was, zij zag niets van de onderdeelen van zijn uiterlijk, want zij droomde wakend. Zij zag zelfs nauwelijks meer de vage gelijkenis, die er tusschen hem en haar vroegeren Londenschen minnaar bestond. Zij wist alleen dat zij gevonden had wat zij altijd had gezocht, dat het hoogste geluk voor haar was zoo te spreken tot die gestalte in het groen en purper en goud, wiens gelaat zij door het zilveren licht, waarin hare liefde het hulde, niet met koude duidelijkheid zag; zij wist dat zij geheel willoos was, maar...

dat zij nu eindelijk gevonden had wat zij zocht. En zij zeide met dezelfde klare stem, in hetzelfde, haar ongewone, hooge timbre:

‘Ik heb je lief... neem mij mee.. neem mij mee..’

Onwillekeurig ging de koopman wat achteruit, terwijl zijn glimlach gedwongen werd. May deed ook een paar stappen in dezelfde richting. De voorbijgangers konden nu den indruk krijgen, dat zij achter in de uitstalling over een aankoop stonden te praten. Nu lette de koopman voor 't eerst op den zonderlingen glans in May's oogen met hun strakken blik en de vale bleekheid van haar gelaat. Hij kon nu niet meer aan een weddenschap of iets dergelijks denken en de veronderstelling van met een krankzinnige te doen te hebben, werd nu voor hem bijna zekerheid. Heel zacht en bedremmeld zei hij:

‘Er is hier een misverstand... u vergist u... u vergist u...’

Maar zij antwoordde met haar heete stem, nu ook fluisterend:

‘Neen, ik vergis mij niet... hoe kun je dat weten... hoe kun je dat denken... menschen, die mekaar nooit gezien hebben, zijn toch voor elkaar bestemd, al sinds lange tijden,... sinds lange tijden,... door een ... door een onzichtbare sympathie... als zij elkaar ontmoeten, komt het in eens uit.. u kent mij niet, niet waar?... Dat weet ik, dat weet ik, maar ik heb u lief en als je mij mee wilt nemen voor altijd, dan zal ik zoo eindeloos gelukkig zijn...’

De vreemdeling wist niet of hij met een waanzinnige of met een tijdelijk overprikkelde roman-lezeres te doen had. May had nu de oogen neer-geslagen en sprak voort, alsof zij alleen het woord tot zich zelve richtte:

‘.. ik heb het altijd wel geweten, dat het een vreemdeling wezen zou, iemand die van heel ver kwam, en nu heb ik hem, nu is hij hier, nu ga ik niet meer weg... nooit meer weg... nu heb ik de rust, nu heb ik het geluk, voor altijd...’

Hij had nagedacht en trachtte haar tot bedaren

te brengen. Het kwam er nu op aan, haar op een zachte manier te doen heengaan.

‘Mag ik u eens iets zeggen?’ vroeg hij. ‘U zult begrijpen dat, wat er ook zij van den geheimzinnigen drang, die u naar mij heen deed gaan, deze heel e zaak voor mij iets zoo plotselings en zoo zonderlings heeft, dat ik mij eerst eens goed moet bedenken voor ik weet hoe in deze te handelen. En u moogt u ook nog wel eens bedenken of alles u ernst is wat u zegt... niet waar?..... Ga naar huis en geef u eens goed rekenschap van wat u doet...’

May zag hem aan.

‘'t Is goed,’ zei ze. ‘Ziet u, ik begrijp heel goed, dat u mij voor krankzinnig moet houden. Want wie handelt zoo, niet waar? Maar u zult wel zien dat u u vergist... ik doe wel vreemd, dat weet ik wel. Maar ik ben niet krankzinnig,’ en hare stem beefde, ‘ik zal u gelukkig maken.’

Zij nam een visitekaartje uit het grijs laken taschje, dat van den breeden leeren riem om haar middel afhing, en reikte het hem over.

Hij besloot dat kaartje aan te nemen en haar het zijne er niet voor in de plaats te geven, denkende, dat dit zonderlinge meisje morgen wellicht dit avontuur alweer vergeten zou zijn. Maar zij voorkwam hem. Achter in het vertrekje had zij op een voorraad nog niet geordende snuisterijen en zijden lappen een stapeltje adreskaartjes zien liggen. Zij ging er heen en nam er een kaartje af, dat zij in haar taschje borg.

Daarop nam zij zijne hand en drukte die stevig, bijna mannelijk.

'Nu hebben wij kennis gemaakt,' zeide zij, 'adieu! kijk mij goed aan en vergeet mij niet... o, vergeet mij niet!'

Onuitsprekelijk verlicht, als had zij eene zware taak volbracht, als had zij nu voorgoed haar geluk bevestigd, verliet May zonder om te zien de plaats, waar zij in een half waanzinnige verrukking een kwartier lang had geleefd, en spoedde zich naar huis.

Zij liep snel over de Stadhouderskade en ging daar het Park binnen. Zag zij meestal weinig

van wat er op straat om haar heen gebeurde, omdat haar eigen droomen en gedachten haar 't meest bezighielden, - nú lette zij daar nog minder op.

De equipages, die met dof, nu en dan snerpend geluid reden over den weeken grond, die op sommige plaatsen als een springveeren matras onder hun druk op en neer ging, de wandelaars, die zich langzaam voortbewogen op de voetpaden, de ambachtslieden, soldaten en dienstmeisjes op de banken gezeten, waarvoor de kinderwagens stonden of door een achtelooze hand als wiegend op en neer werden bewogen, en de boomen met hun koel-groene, nog broze en ongekreukte bladeren, - van dit alles merkte May niets op.

Zij repte zich voort met een blij gezicht, waarop de glimlach nauwelijks bedwongen kon worden; zij had haast om met haar gedachten alleen te zijn in haar van de buitenwereld geheel afgesloten kamer.

May ging voort, door schaduw en zonneschijn,

zij dacht er niet aan haar parasol op te steken. Het was nu heel vroolijk in 't park. Een jonge, blijde lentezon scheen overal, kleurde het bladerengroen licht goud en verguldde de grijze wegen. Onder het diepe blauw van de reine lucht dreven groote sneeuwwitte wolken langzaam voorbij. Nu en dan werd het zonnelicht onderschept en het park met een sombere tint overgoten. Maar dan kleurde het plotseling alles weder met een zacht gouden glans, zoodat May's blonde haren als een fosforesceerende krans het kleine, bleeke gezichtje met de groote, blauwe, dweepzieke oogen omhulden.

III

Toen May op haar kamer was gekomen, sloot zij de deur met den sleutel af, lei haar parasol op de tafel en ging, zonder zich van haar hoedje en handschoenen te ontdoen, daaraan zitten, de handen tegen elkander gedrukt, de oogen mijmerend voor zich uit gericht.

Zij gevoelde zich nu als iemand, die plotseling

op reis moet gaan naar een verre, onbekende streek. Zij gevoelde zich opgetogen van vreugde en niets kwam haar in haar toestand vreemd voor. Integendeel, het was of nu het gewone leven pas voor haar zou beginnen, of zij verrezen was uit een leven vol leed en wanhoop, dat zij toch nooit had kunnen volhouden.

Zij gunde zich geen tijd om vergelijkingen te maken tusschen haar droombeelden van vroeger en de werkelijkheid van thans. Een enkele maal verscheen haar in hare koortsig opgewonden verbeeldingsvoorstellingen het uiterlijk van den Chineeschen koopman, in eene schrikverwekkende tegenstelling naast de fantastische ideale helden harer mijmeringen van voorheen. Hij geleek noch den blonden prins, met het blanke, zachte en edele gelaat, noch den vurigen man uit het zuiden met zijn donker gelaat, zijn zwarte lokken en zwarte oogen, de typen, waarin haar verlangens naar den minnaar, die haar het bijzondere geluk zou geven, waaraan zij behoefte had, samenkwamen. Als zij hem naast die figuren stelde,

die hare ziel jaren lang zoo hadden beziggehouden, dat zij haar bijna niet meer de door haar zelve gemaakte droombeelden toeschenen, maar portretten van werkelijk bestaande mannen, die zij eens had ontmoet, zij wist niet meer waar, noch wanneer, - dan ontstelde zij, want dan vond zij hem leelijk, onedel, en beschouwde zij de ontmoeting, die zij met hem had gehad, als een waanzinnige daad, als eene handeling, waarbij zij zich zelve niet meester was geweest, een overijlden stap in ziekelijke bedwelming gedaan, een onbegrijpelijk en beangstigend gedrag, waarvan de gevolgen zoo spoedig mogelijk voorkomen moesten worden. Maar nauwelijks dacht zij er aan om iets te beramen, dat alles ongedaan maakte en hare vrijheid ongeschonden liet, of eene onweerstaanbare stem in haar binnenste zeide haar, dat het onmogelijk was, dat de liefde, die zij in de boeken beschreven had gevonden, nu werkelijk in haar hart en in haar geheele wezen was gekomen, en dat zij niet meer ontkomen kón aan dat te gelijk wonderlijk aantrek-

kelijke en wanhopige gevoel. Het onherroepelijke was geschied, zij móést nu, of zij wilde of niet.

May's ongedurigheid nam toe. Zij stond op van de tafel, waaraan zij gezeten was, ontdeed zich van haar hoed en handschoenen en borg die met haar parasol in de groote wit en blauwe kast met de vergulde paneelbiezen, waarin haar kleeren op boogvormige met vloeipapier omwikkelde hangers gespannen hingen. Zij leek wel heel bedaard en deed alles met langzame bewegingen. Zij ging bij den schoorsteen staan en bekeek oplettend de portretten van haar vader en moeder, van haar broer en zusters, die haar met open oogen aanstaarden...

Toen was het haar of er een groote helderheid in haar denken nederdaalde. Als ware zij een andere persoon geweest, zag zij haar leven in haar verbeelding met de eindelijke uitkomst, waartoe het noodlot haar nu zou voeren, duidelijk, koel en klaar als een reeks schilderijen of tooneelen uit de comedie. Zij zag een zonderling, nukkig en opgewonden meisje, op

wier gemoed de kostschool-opvoeding weinig invloed had gehad, en die al gauw verliefd was geworden op een jongen man, dien zij waarlijk niet gekozen had, maar die het dichtst bij was en haar door het leven tot minnaar was gegeven - den zoon van de kostschoolhouderes - kón het eenvoudiger en gewoner! Och, wat was zij altijd toch onnoozel geweest! Daarna zag zij zich uit Engeland teruggekomen en bij haar ouders aan huis, altijd ongedurig en ontevreden met zich zelf, verdiept in allerlei lectuur, mijmerend over de buitensporigste gebeurtenissen, waarvan het vooruitzicht haar toch nooit een uur van vrede en gelukkige kalmte had gegeven, vervuld met een ziekelijken afkeer jegens de personen, die haar het naast waren, de vrienden en kennissen van haar ouders, ja, dikwijls tegen haar ouders zelf, die toch zooveel van haar hielden en er niets aan konden doen dat zij, als gezonde en ernstige menschen, over alles anders moesten denken dan hunne jonge en geëxalteerde dochter, die geen ondervinding van het leven had.

Thans, nu het te laat was begon zij in te zien hoe zij nooit iets had gedaan om haar neigingen, die zij zelf verkeerd en gevaarlijk vond, tegen te gaan, hoe zij haar gemoed hoe langer hoe meer voor de haar omringende buitenwereld ontoegankelijk had gemaakt, hoe zij aan haar afkeer voor het werkelijke leven steeds had toegegeven ... hoe zij gehallucineerd was geweest in den Parkschouwburg en haar Arthur Clarkestone in een rijk uitgedosten vreemdeling had meenen te herkennen ... hoe zij nu vandaag dien man had gevonden en naar hem toe was gegaan, wel wetend, toen zij hem vlak bij haar terugzag, dat het Arthur niet was en dat hij zelfs maar heel weinig op hem geleek... en hoe zij nu op het punt stond de krankzinnige handeling te begaan van zich voor altijd aan dien man te geven, dien zij niet kende, van wien zij niets hoegenaamd wist, niet eens of hij ongetrouwd was, van wien zij alleen wist dat hij vreemdsoortige kleeren aanhad...

Hij was blijkbaar een winkelier. Zou dat een

heerlijk leven voor haar zijn... leek het op een prinsenleven, zooals zij gedroomd had te zullen slijten in de hooge vertrekken van een paleis met marmeren trappen en portalen, omringd door een stoet lakeien, die slechts een wenk van haar verbeidden om aan haar minste wenschen te voldoen?... Leek het op het woeste nomadenleven, dat zij zich ook wel had voorgespiegeld, en dat zij leiden zou te paard in de woestijn, door bosch en gebergte, langs rotsen en watervallen, des nachts slapend in tenten en overdag op jacht met pijl en boog, als eene Amazone uit den ouden tijd?...

Zij zag nu de werkelijkheid zoo koud en duidelijk als een dokter een zieke beschouwt, en overdreef er zelfs de alledaagschheid van. Zij drong zich nu op, dat zij zou leven in de sombere binnenkamer achter een winkel ergens in een straat van een buitenlandsche stad. Zij zoude, och heer, den geheelen zwierigen en mooi gekleurden Chineeschen rommel van waaiers en lappen en tochtschermen en theeserviezen uit haar

binnenkamer in het getemperd winkellicht zien staan, gewoon en doodsch, elken dag hetzelfde. Zij zou tot conversatie hebben de toiletpraatjes en kwaadsprekerijen van de vrouwen van andere winkeliers, vrienden van haar man, en de gesprekken over zaken van dien man zelf!... Ja, met háar, met zijne vrouw, zou hij spreken over záken!... Want bedwelmende minneliederen en vorstelijk meesleepende gesprekken over schoonheid en liefde en muziek en poëzie zou zij wel niet van zijn lippen hooren.

Of - en dit scheen nog erger dan het binnenkamerleven - zij zou achter de toonbank moeten leven en ieder, die haar winkel wel binnen wilde komen, vriendelijk te woord moeten staan,... de 'artikelen' moeten aanprijzen, praatjes maken over het weer!... ja, het groezelige kleine-geld opstrijken, dat de 'begunstigers' op de toonbank zouden leggen!... en dat zou zij moeten doen, zij, die het zelfs ondragelijk vond met deftige jongelieden te spreken, die bij haar ouders aan huis kwamen, de welopgevoede zoons van aanzienlijke familiën!...

May maakte nu haar toekomst, die het gevolg zou zijn van wat zij doen wilde, zoo donker mogelijk. Zij vermeide zich steeds in overdrijvingen. Zij hield, ook bij deze schijnbaar zoo beredeneerde en koele beschouwing, in 't geheel geen rekening met de waarschijnlijkheid. Zij verviel altijd in uitersten, zij kon zich daarvan niet weerhouden en vond er behagen in.

Nu zij dit alles zoo diep overdacht en haar aandacht weer op die portretten vestigde, voelde zij zich wanhopig worden, want al was hare opgewondenheid nu verminderd, toch scheen het haar toe, dat zij onder de macht van een ijzeren noodzakelijkheid was, die haar zou dwingen te volbrengen wat zij begonnen had. Haar vader en moeder schenen haar verwijtend aan te staren en zij verbeeldde zich nu, dat zij zich van hen en van haar broer en zusters voor altijd zou vervreemden en dat die altijd om haar zouden treuren. Zij herinnerde zich nu al hun goedheden voor haar en stelde zich die buitengewoon vergroot voor. Zij bedacht hoe haar ouders zich

haar toekomst hadden gedroomd en hoe nu hun liefste wenschen bitter teleurgesteld zouden worden door haar grillen,... door haar grillen, die haar zelve ongelukkig zouden maken, en die zij toch onmogelijk beheerschen en overwinnen kon!...

Langzamerhand verdween de bekoring van haar lotgeval uit May's overdenking. Het geluk, dat in haar binnnenste straalde, verduisterde. Zij gevoelde het nu zwaar als een onvermijdelijk ongeluk op haar drukken en beangstigde zich wanhopig... Zij was bij het venster gaan staan, met den arm leunend op een van de vergulde embrasse-houders der gordijnen, met haar rug naar het buitenlicht gekeerd, donker onder de blauw en witte draperieën, die haar omhulden, met den lichtschijn om haar schouders, die zich vergoudde in het blonde haar.

Zij keek de kamer rond in haar angst van te moeten scheiden van die omgeving, die haar dierbaar was geworden zonder dat zij 't zelve wist.

Het was of in dit vertrek haar vroegere droomen van hartstochtelijk verlangen nog zweefden als de luchtspiegelingen van haar verleden, dat nu voor altijd voorbij was gegaan en zich oploste in een angstige maar onvermijdelijke toekomst... Waarom onvermijdelijk?.. Zij had het toch in haar macht het verleden te doen voortduren!... Neen, dat had zij niet. Zij kon niet, zij kon zich er niet tegen verzetten.

Den vreemdeling in zijn kleurige kleederen zag zij in haar verbeelding daar staan en haar wachten en haar zwijgend gebieden tot hem te gaan.

Schoorvoetend en zachtjes liep May door haar kamer, zij raakte een voor een de voorwerpen aan en de kleine versieringen, die aan de wanden hingen. Zij zette alles juist op zijn plaats en schikte de dingen recht, als om van elk voorwerp afzonderlijk afscheid te nemen en alles achter te laten zooals het wezen moest, als de kamer in orde was.

Zij kreeg haar schrijfmap uit het kleine kastje,

den ivoren inktkoker van den bric-à-brac-standaard, en ging er mede aan de tafel zitten. Zij nam een violet velletje postpapier en terwijl zij het voor zich neerlegde, snoof zij den bescheiden héliothrope-geur op, waarmede het was doortrokken. Zonder er bij te denken, zocht ze naar een ander velletje, dat minder geparfumeerd was, want zij vreesde dat het hèm misschien hinderen zou. Hij was immers... de gedachte deed haar koud worden... een burgerman... Zij nam haar blanken pennenhouder met de gouden pen en, terwijl zij zich herinnerde dat die pen een geschenk van haar vader geweest was, schoten hare oogen vol tranen.

Haar hoofd gloeide, haar handen waren kil. Zij schreef als iemand, die een zelfmoord gaat doen. Zij zette niets boven haar brief, want zij wist niet hoe ze 'hem' moest toespreken, zij schreef in het Engelsch zonder omhaal van woorden, alles kalm en koud als een zakenbrief:

'Ik heb u lief. Ik wil met u zijn. Kom van avond om half negen in de galerij van het Paleis

voor Volksvlijt, West-Einde, dan zullen wij samen spreken.'

Daaronder volgde nog eens haar naam en adres. Zij sloot den brief in een klein couvert van linnen-papier en schreef, van het adreskaartje, dat zij van de Tentoonstelling had medegenomen, zijn naam en betrekking er op over.

Nu kwam zij aan haar moeilijkste werk: den brief, dien zij aan haar ouders wilde richten. Zonder dat zij er bijzonder over had nagedacht, was, met de snelheid, waarmede dat in overspannen toestanden kan gebeuren, een plan bij haar gerijpt, dat haar nu duidelijk en helder, als het eenig mogelijke voor den geest stond. Zij wilde, om alle moeilijkheden te voorkomen, de lange verdrietige beraadslagingen, die zij voorzag en waarvan zij de nutteloosheid besefte, zich compromitteeren, zij wilde haar familie voor een voldongen feit stellen, dat het tegengaan van haar wensch nutteloos zou maken. Zij schreef:

'Lieve Vader en Moeder, ik heb u iets te

zeggen, waarmee ik weet dat ik u verdriet zal doen, groot verdriet. Maar ik kan niet anders. Ik ben een ongelukkig schepsel, en de zekerheid dat ik móét doen zooals ik doe, zal maken, hoop ik, dat u mij vergeeft. Ik wil u ook niet lang voorbereiden op het nieuws, dat ik u te vertellen heb. Ik heb den man gevonden, aan wien ik mijn leven wil geven en met wien alleen ik gelukkig kan zijn. U kunt niet vermoeden wie hij is. Hij is een ongewoon mensch, een vreemdeling, ik zal er maar dadelijk bij zeggen: hij is geen Europeaan. Ik weet wel dat het u te veel zal grieven dan dat u het belachelijk zoudt vinden. Maar ik hoop, ja ik hoop vast, dat het niet lang zal duren voor u met het denkbeeld verzoend zult zijn.

'Wat er ook gebeuren moge, ik zal altijd uwe liefhebbende dochter blijven, die weet dat zij te zwak was om de macht te weerstaan, die haar meesleept. May.'

Nadat zij ook dit briefje gesloten en beide couverten verzegeld had, deed May ze in haar

taschje en kleedde zich langzaam aan. Een groote moeheid, als een begin van lamheid zoo dof en loom, voelde zij in hare leden. Haar armen bewogen zich moeilijk, als waren zij zwaarder geworden en het heen en weer loopen scheen haar inspanning te kosten.

Toen zij bij de deur was gekomen en de kruk al in hare hand hield, keerde zij zich om, bleef even staan en keek door de kamer. Zij wist wel, dat zij dien avond op haar gewonen tijd in dezelfde kamer zou terugkomen om naar bed te gaan. Maar het scheen haar als zou het dan dezelfde kamer niet meer zijn. Zij gevoelde dat zij scheidde van haar jonge-meisjesleven, van haar jeugd, van al de jaren, die zij hier had doorgebracht.

Door het venster heen zag zij de lucht met haar ronde, diepe, staal-blauwe plekken en de donzige wolken er voor. Terwijl zij aan hem dacht, merkte zij met welk een vaste en diepe kleuren de uiterlijke gestalte van haar beminde in haar verbeelding was gedrongen en scheen het

haar een oogenblik toe of hij nu werkelijk door de wolken tot haar af was gedragen, zooals zij het zoo dikwijls had gedroomd.

Zij ging nu haar kamer uit, sloot de deur achter zich en sloop onhoorbaar het huis uit.

Vier maanden later had het huwelijk plaats van Mejuffouw May Reeve met den heer Tsengki-Harr, chef der firma Tsien-chi & Co, handelaren in Chineesche artikelen, gevestigd rue de Rivoli, n° 334, te Parijs.

Allerlei geruchten over deze gebeurtenis hadden de ronde gedaan. De kennissen der familie, die er het meest van wisten, hadden vele verhalen gehoord, die op het volgende neerkwamen:

May Reeve was op de Tentoonstelling plotseling smoorlijk verliefd geworden op een uitheemschen exposant. Zij had hem een rendezvous gegeven en was 's avonds door verschillende menschen, die haar kenden, met hem in de stad gezien. Zij had zich door haar be-

minde thuis laten brengen en haar ouders toen op eens met hem samengebracht. De heer en mevrouw Reeve, die in de grootste ongerustheid verkeerden, omdat May dien dag niet thuis was komen eten, maar hun een brief had doen bezorgen, die hen hevig had doen schrikken zonder dat zij er den inhoud van begrepen - waren radeloos geweest bij het vernemen van het onverwachte nieuws. Mijnheer Reeve had den vreemdeling met verwijten overladen over zijn gedrag, dat hij schandelijk noemde, omdat hij had toegegeven aan de gril van een onbezonnen meisje. Maar deze had aanstonds heel bedaard geantwoord, dat zijn eenig doel was de juffouw van een onberaden stap terug te brengen; dat hij de samenkomst dien avond had aangenomen, omdat hij anders bang was voor een veel ergerlijker en veel meer in 't oogloopend tooneel op de Tentoonstelling, waar zij hem altijd kon vinden; dat zij hem gedwongen had haar naar huis te brengen en dat hij gedurende de wandeling niet anders gedaan had dan getracht

haar te doen afzien van hare voornemens, die hij niet minder zonderling vond dan haar vader.

De heer Tseng had daarop afscheid genomen en uitdrukkelijk verklaard, niet meer van zich te zullen doen hooren voor hij bericht van de familie Reeve mocht krijgen.

En dat bericht was mijnheer Reeve gedwongen geweest te zenden. Het leven in huis werd niet meer om uit te houden. Alles wat de ouders hadden kunnen bedenken om May van haar voornemen te doen afzien, hadden zij gezegd en gedaan. Mevrouw was ziek geworden, en May zelve verviel met den dag. Zij leed aan duizelingen en flauwten. Zij werd bleek, doodelijk bleek en bij den dag magerder. Haar oogen stonden dof boven de groenachtige kringen, die zich er onder teekenden. Zij sliep bijna niet meer en lag den heelen dag zwijgend in een stoel. Men stelde haar voor op reis te gaan, maar zij wilde niet, zij wilde, naar zij zeide, liever sterven. Zij wilde niemand, buiten haar huisgenooten, meer zien.

Eindelijk hadden de dokters, die geraadpleegd waren en ook hadden beproefd wat in hun vermogen was, te kennen gegeven, dat de eenige oplossing was om aan het verlangen van het meisje te voldoen.

Na een lijden van drie maanden, zooals de Reeve's nooit gedacht hadden over hun huis te zien komen, was daartoe besloten.

May trouwde met den man, in wiens gedaante de held van haar droomen tot haar was gekomen. Het *bijzondere*, dat zij altijd verwacht had, was met haar gebeurd.

En zij werd gelukkig. Zij had geen droomen van extatisch geluk meer, maar leefde met den man, die onder zijn zonderlinge kleederen een heel gewoon mensch was, maar gelukkig een goed karakter had, eenvoudig en tevreden, als eene gewone vrouw en huismoeder. Want toen de ontgoocheling kwam, die niet kon uitblijven, was meteen ook hare behoefte aan begoocheling verdwenen. Zij was tot bedaren gekomen en

schikte zich zonder tegenzin in haar lot. Daar zij voortdurend in een vreemde stad leefde, trof haar het zonderlinge van haar leven ook maar zelden. Zij kreeg drie lieve, gezonde en mooie kinderen.